

—
6
1979

**živá!
SLOVA**

Z obsahu ročníku 1979

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Tři známá podobenství — 6, 27, 58, 73, 99, 126
- Podobenství a posledních veciach — 9, 34, 52, 92, 105, 131
- Otec, ktorých si mi dal — 8
- Biblický slovníček — 17
- Stopy ke kříži — 18, 47, 72, 86, 114
- Simon Cyrenský a my — 40
- Myšlienky o modlitbe — 44
- Vzkříšení — 64
- Poznámky ze sborového shromáždění — 67
- Hlad v zemi — 78, 117, 141
- Danielove prorocké týdne — 108
- Spravodlivý bude žít z víry — 112
- Laodicea a my — 143

ÚVAHY A RADY

- Poznávací známení křesťana — 1
- Co jest člověk — 14
- Jak mluví člověk — Bůh — 19
- Vážky sú Hospodinove — 20
- Biblický přírodopis — 21, 38, 61, 83, 120, 138
- Střípky z Brna — 23
- Žiadajte od Hospodina dásť — 24
- Starosti, ich príčiny a liečba — 25
- Ale mnohých obohacujúci — 30
- Křesťan a čas — 33
- Ptáte se, my odpovídáme — 42, 103
- Publikáno vyznání — 43
- Neužitečný služebník — 46
- Miluješ mne — 49
- Jaj, môj brat — 60
- Sudca — 62
- Duchovný človek — 65

Redakce a administrace přeje všem čtenářům prožití vánočních, novoročních svátků i celého příštího roku v milosti a pokoji našeho Pána.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

- Tvé srdce — 60
- Jak stavíš — 71
- Dopis novomanželům — 77
- Jste také takovi — 85
- Modlitba před startem — 88
- Vznik Bible kralické — 90
- Eli — 97
- Naše fažnosti — 104
- Jairovi a jejich dcera — 110
- Zachráněn jako skrz oheň — 115
- Lotova žena — 116
- Bliže — 121
- Samuel — 123
- O lásce — 134

SVĚDECTVÍ

- Mé svědectví — 32, 54, 118, 140
- Aurelius Augustin — 15
- Pavlovo obrácení — 55, 80

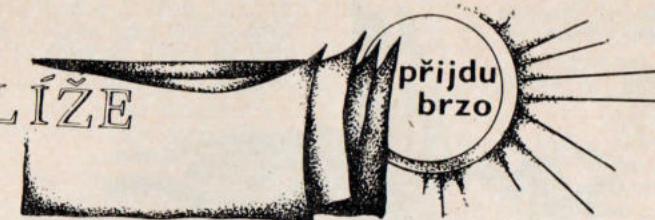
BÁSNĚ

- Ruce — 22
- Potom budeš vedieť — 43
- Zjevení — 63
- Zlatá stredná cesta — 76
- Prečo Biblia — 109
- Má smrt a vzkříšení — 136

ZÁZITKY — PŘÍBĚHY

- Jediná chyba — 11
- Velice dobrá — 31
- Změna pastvin — 51
- Citlivé prsty — 75
- Záchranná služba — 122
- Kdyby jen toho nebylo — 137

BLÍŽE

„Nyní zajisté je nám bliže spasení, než tehdy, kdy jsme uvěřili“

(R 13:11)
Poslední dny letošního roku, který pro mnohé z nás byl bohatý různými událostmi a novými zkušenostmi, se chýlí k vyústění do moře minulosti. Opět budeme stát na prahu nového roku. Co nám přinese? Kdo to může říci? Bůh drží klíč budoucnosti ve své ruce a jen On sám ví, co příští rok v sobě skrývá.

Jedním jsme si však jisti, že jsme se ve své historii přiblížili opět o jeden rok bliže tomu dni, po kterém vyhliží očekávající a bdící stádo Božích dítěk, po dni příchodu našeho Pána pro cirkev. O tomto dni mluví nás text. My jsme již spasení — pokud se týká našich duší, avšak vyhližíme spasení v celém rozsahu, spasení také od našeho smrtelného těla a naši staré přirozenosti. U Pána již nebude porušení, zápasu s hříchem, ani utrpení a bolesti. Tam již žádná slza z oka nepoteče. A tak, jak neseme obraz zemského, tak poneseme obraz Nebeského. Budeme mít nová, nebeská, nesmrtná těla. Toto je spasení a ono je nám bliže než tehdy, kdy jsme uvěřili.

A nejen naše spasení se přiblížilo, ale i Ten den, v němž tváří v tvář uvidíme našeho Pána. Pod jakým jménem přijde pro nás? Dává nám odpověď: „Já Ježíš“ (Zj 22:16). To je zvláštní. Jako by odložil hodnost, důstojnost a slávu. Neříká o sobě jako o Pánu, Králi slávy, ale prostě: Ježíš. To je to jméno, které je nad každé jméno, které skrývá v sobě všechnu milost a dokonalost. „Přijdu brzy!“ A nemůžeme jinak, než odpovědět: „Amen, přijdi tedy, Pane Ježíš!“

Na dalekém severu musí Laponci žít několik měsíců, aniž by viděli jediný záblesk slunce. Zima je dlouhá a smutná, ale když se blíží léto, najednou ozijí očekáváním toho dne, kdy prvně jim zasvítí slunce. Putují do hor, aby zachytily první stopy světla při rozbřesku letního dne.

I my stojíme na konci dlouhé temné noci a vycházíme ven, abychom uviděli JITŘENKU. Pozdravujme se — jako kdysi — v duchu „Maran atha“, to je „Pán přichází“.

Na zemi existuje tisíce malíčkých druhů hmyzu, které žijí pouze jediný den. Jediný den o 24 hodinách zahrnuje v sobě celou dobu jejich života, v níž se zrodily, žijí i umírají. Představme si, že by nějaký z těchto živočichů slyšel ráno (po svém zrození) mluvit člověka, který se loučí se svou rodinou: „Přijdu opět brzo večer“. Pro lidi je to jen jeden den, ale pro tento hmyz to znamená celý život. Když to „brzo“ pro člověka uplyne, končí život onoho hmyzu. Také Pán Ježíš řekl: „Přijdu brzo!“ Od té doby uplynulo téměř 2000 let. Nám se to zdá dlouhá doba, ale pro Něho to není ani jeden celý den. A tento DEN se chýlí ke konci.

Když se u břehů Afriky objeví lodě, domorodci tuto radostnou zprávu sdělují pronikavým sborovým křikem, který je slyšet do vzdálenosti několika kilometrů. Ostatní domorodci to slyší a signál přenášejí dále až do vzdálenosti asi 50 kilometrů. I my bychom měli při oznámení brzkého příchodu Pána Ježíše tuto radostnou zprávu zvěstovat dále, aby se ještě mnozí obrátili, a věřící byli probuzeni a potěšeni.

Tak v této naději vstupujeme do dalšího roku Boží milosti.

D. O.

Muž v bílém pláště pokládá sluchátko. „Havárie. Řidič zatím v bezvědomí. Jde o vteřiny!“ volá na své kolegy ve službě.

Ti hned vyskočí, odhodí noviny, nechají stát kávu na stole. Knojliky na svých pláštích si zapínají už v běhu k autu.

Každý krok záchranné služby je nacvičen a prozrazen dlouholetnou praxí. Řidič usedne za volant, vedle něho nasedne jeden zdravotník, do ložného prostoru sanitky další. To vše se odehrává rychle, jistě a bez zmatků. Brána už je otevřená, řidič vyjíždí, zapíná sítřnu a modré světlo. Teď už vědě všichni lidé kolem, že je v nebezpečí lidský život a že se musí udělat vše pro jeho záchrannu.

Sanitní vůz dorazí na místo nehody. Ani zde nedochází ke zmatkům a ke zbytčnému zdržování. Zkušené ruce poskytnou rychle první pomoc, uloží postiženého na nosítka, uloží ho ve voze a ten jede okamžitě s raněným do nemocnice. Ani během jízdy se nezahálí. Je-li třeba, provádí se umělé dýchání nebo se nasadí kyslik. Moderně vybavené vozy jsou ve spojení s nemocnicí, takže i tam probíhají přípravy a raněný může být dopraven již přímo na připravený operační sál.

Všichni známe tento obrázek. Podobně si počinají požárníci, členové Horské služby a podobné organizace. Je to krásné — učinit vše pro záchrannu života člověka. Avšak pohled na modré světlo by nám křestanům měl říci ještě něco více, než že máme uvolnit cestu, aby mohla sanitka co nejrychleji projet.

Měl by nám připomenout naše poslání v duchovním životě. Kromě úrazů a ran, které postihují lidská těla, mrzačí lidi či dokonce je připravují o život jsou totiž ještě jiné rány a úrazy. Navenek často vůbec nejsou vidět, množí lidé o nich nemají ani tušení. Ale mrzačí život člověka. A také zabíjejí. Všechny tyto úrazy náduši člověka mají společnou příčinu. Bible ji nazývá hřich. Následky jsou nedozírné. Není-li včas přivedena pomoc, hrozí smrt. Nejen ta časná, kterou známe z našeho života. Jde o věčnou smrt. Za všech dob trpěli lidé na následky tohoto úrazu. Ani dnes tomu není jinak. I dnes je mnoho lidí, kteří uvázli a narazili, kteří jsou teď zoufali a nevěděj jak dál. Naše pole působnosti se tedy nezměňuje, spíše naopak. Nebo snad neslyšíme volání o pomoc? Nevidíme ztrouškané lidi kolem sebe? A tak se dostáváme zpět k našemu přiběhu, zpět k modrému majáku a zvuku sítřeny.

Dojde-li k dopravní nehodě, snažíme se pomoci člověku a dopravit jej do bezpečí. Naprostě stejně je to i v duchovním životě. I zde je třeba první pomoc a doprava do bezpečí — do záchrany v díle Pána Ježíše. Můžeme se tedy divat na záchranný vůz jako na podnět k naší službě lidem, kteří potřebují pomoc.

Naše shromáždění by mělo být takovým záchranným vozem, který vezme do bezpečí. Věřící mají tvořit jeho posádku, vždy připravenou pomocí. Každý příslušník sanitní služby ví, že těžce raněný sám k autu nikdy nepřijde, že je třeba pro něj zajet. Víme to i my? Člověk zapletený do hřachu nepřijde k Bohu sám od sebe, je třeba jej zuštít, navštívit ho, pomoci mu. Pán Ježíš říká v podobenství: „Jdi rychle do města na náměstí a přiveď sem žebračky a mrázky, slepé a chromé“ (L 14:23). Jinými slovy: Přiveď do shromáždění ty, kteří jsou na tom zle, kteří jsou postiženi hřachem, kteří se provinili a potřebují pomoc. „Jdi ven na cesty a k plotům a nuf lidi, ať sem přijdou, aby byl dům plný.“

Snad si položíme otázku: „A jak se vůbec možu zařadit mezi zachránce?“ Je to prosté. Tím, že budu vyprávět, co učinil Bůh v mém životě, že mně odpustil hřichy a že dnes mohu žít zcela jinak než dříve.

Možná, že nás trápí ještě jiná věc. Ti, co poskytuji první pomoc ve svém povolání v tom mají velkou zručnost, vědí si rady. Ale co my, jak my máme poskytnout „první pomoc“? Zde je každá rada drahá. Ale přesto si můžeme říci několik zásadních věcí. Předně musíme být hotovi svého bližního pozorně vyslechnout. Snažme se vyparovat neporozumění. Ke svým bližním budeme zdvořili a přátelští. Tam, kde je to nutné, stojme pevně za svým názorem, zejména však za výpovědi Bible, anž bychom se však přitom rozčilovali nebo povzdechali hlas. Snažme se svým přátelstvím vysvětlit vhodnými příklady, oč nám jde. Přitom však je třeba mít stále na zřeteli, že naším cílem je seznámit je s Pánum Ježíšem, v němž je řešení i pro naše bližní. Zvěme je do shromáždění. Nakonec — využívejme naši veliké vymožnosti, našeho spojení s lékařem, který může a chce pomoci. Obracejme se k němu o radu, jak si máme počinat.

Lidé kolem nás potřebují pomoc! Při úrazu na silnici je třeba okamžitý zásah. Jak jsou to hrozné vteřiny, když vidíme, že život utíká a pomoc nepřichází. Stejná nalehavost je i v naší službě pro záchrana člověka. Ani my nemáme otálet. I zde jde často o „minuty“, v nichž se rozhoduje o životě. Máme být pracovníky „záchranné služby“ a ne „pohřebního ústavu“. Kéž nám dá Pán pochopení a pohotovost i k této naší službě.

SAMUEL

Nejedno z datí, ktoré vyrástli vo veriacich rodinách, si na celý život uchovalo spomienky na biblické príbehy, ktorími ho rodičia večer ukladali na spánok. Medzi najkrajšie z nich iste patrí ten o malom chlapčovi Samuelovi, ako v blikotavom svite lampy prichádza k Elimu: „Tu som, lebo si na ma volal...“

Jeho matka ho zasvätila Hospodinovi tak ako slúbila, teda zverila ho Elimu, keď sa chlapča už mohlo ako-tak samo pohybovať a obliekať. Tu posluhoval, otváral dvere príbytku ráno a večer ich zatváral, rozsvecoval sedemramenný svietnik pri západě slnka a zhásal ho na svitaní a robil všetko, na čo jeho malé ruky a nohy stačili, a tak sa cvičil v službe Hospodinovej. Raz za roku prichádzala jeho matka hore do Síla a prinášala mu nový pláštek, každý rok o čosi větší, až když nevyrástol v muža. A keď neskôr bola vzatá do nebeského domova a už za synom neprichádzala, Samuel si i dalej nechával šít plášť toho istého tvaru, nič iné by si neoblekol. Ľud ho poznal podľa plášta, ktorý bol jeho plášticom z detstva, ušitým pre muža. A nosí ho až podnes v nebi, kde prebýva v blízkosti svojej mamy... Keď prišiel späť pokarhať Saula za jeho hriechy, bol ešte stále odiatý tým istým pláštom, ibaže teraz je z belšieho plátna a jemnejší než aký kedy mohol utkať i najlepsi tkáč v Izraelovi. No i tak, že to ten istý plášť, ktorý mu kedysi matka robievala, svojmu milému synčekovi, ibaže teraz je z iného tkaniva, uspôsobený pre nebeské Sílo.

Ak matka Samuelova bola ešte na svete v čase, keď bola truhla vzatá a Sílo spustošené, je pravdepodobné, že Samuel sa vrátil k nej, aby býval u nej pokým mu Hospodin ukáže ďalší cestu. Kdekoľvek žil, iste žil zbožne a pracovito. Ale po nasledujúcich asi dvadsať rokoch sa nám stráca z dohľadu v tom divokom a bezzákonnom svete. Približne od dvanásteho do tridsiateho roku života dozrievával v skrytosti pre budúce dielo proroka v Izraelovi. Dozrievával, lebo od detstva bol zasadnený v dome Božom.

Bol vidiaci. Bol otvoril svoju myseľ a srdce Samuelovi, a keď to ľud objavil, všetok Izrael spoznal, že bol ustanovený za proroka Hospodinovi. „Vidiaci“, hovorili, Samuel vidiaci. Človek medzi nami, ktorý vidí Boha a nám hovorí, čo je v našich srdciach.

Už v detstve, skôr než si to uvedomoval, bol vidiaci. Videl dosť onej hroznéj noci, keď mu bolo zjavené, aká odplata stihne Eliho a jeho synov. Iste to hodne

prispelo k tomu, že z neho vyrástol mládenec čistého srdca a vrelých modlitieb pred Bohom i ľuďmi. Čistota srdca a láska k svätým veciam pripravili Samuela, aby sa stal vidiacim.

Šťastné to deti, ktoré majú matky ako Anna a ktoré sa po celý čas držia čisté srdcom a modlia sa ako Samuel, lebo ony vidia, vidia Boha stále jasnejšie a jasnejšie. Aké požehnanie – dobrá matka a včasné zasadenie v dome Božom a čisté srdce. Matky v Izraelovi, chceli by ste mať zo svojich synov vidiacich a služobníkov Božích? Teraz je čas! Vyučujte ich zavčasu, vyučujte a nikdy nich sa vaše vička nezavŕň keď sa ukladáte na odpočinok, bez modlitby za to, aby vaše deti raz videli Boha. A vy mladí mužovia, chcete vidieť Boha? Chcete Ho vidieť vo svojom srdci, v mysli, v predstavách, kde Ho možno vidieť najlepšie? Udržujte chrám Boží v čistote, a budete vidieť Boha nielen v srdci, ale aj v Písmach, v Ježišovi Kristovi, vo stvorenstve, v Jeho mnohoradej milosti a napokon i tam, kde Ho teraz vidí Samuel. Zasľúbenie je prosté a vec je istá – „Blahoslaveni čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.“

Učenie o videní Boha je v Biblia opísané v podobe tisícich slnečných lúčov. Nemusíme byť prorokmi, aby sme mohli povedať akým sudcom bol Samuel, keď zasadol za sudcovský stolec. Jozefus Flávius hovorí, že Samuel „mal vrodenú lásku k spravodlivosti“. Až dodnes sú ľudia, čo majú lásku k spravodlivosti, či v živote verejnom alebo súkromom. A sú to šťastní ľudia a šťastní sú všetci, ktorí s nimi majú do činenia.

V starom Ríme ti, čo sa uchádzali o hlasu voličov mali vo zvyku nosiť biele rúcho a preto boli aj nazývaní „kandidáti“, čo značilo zaodiatí do bieleho. Teda mužovia bez poškravy. Ale v skutočnosti mäloktoj opustil úrad sudskej taký čistý ako ho nastúpil. Ale pohliadnime na Samuela, keď skladá svoj úrad. „Hľa, tu som, vydajte svedectvo proti mne pred Hosподinom a pred jeho pomazaným, čieho vola som kedy vzal a čieho osla som vzal? Alebo koho som kedy utiskoval? Komu som ubližil alebo z čej ruky som vzal úplatok, aby som ním bol dal zaslepiť svoje oči? A povedali mu: Neutiskal si nás ani si nám neubližil ani si nevzal z ničej ruky ničoho.“

Samuel bol odľúčený od svojej matky ešte ako dieťa. Sotva sa začal cítiť doma v Sile, zase mu prichodilo meniť svoj domov. Ako sudskej Izraelov trvale putoval prisluhujúc právu a spravodlivosti na mnohých miestach. Potom, keď sa Saul stal kráľom, musel odísť do ústrania. V istom ohľade najvznešenejšou vecou z celého jeho života je postoj, s akým prijal Božiu prozreťnosť vo veci kráľovstva. Kráľovstvo bolo priam revolučnou zmienou, ale ešte viac, bol to rázny zásah, ak už nie do života Samuelovho, tak iste do jeho hodnosti a úradu, teda do vecí, ktoré sú človeku niekedy drahšie než život sám. A ďalej, značilo to tiež prepustenie jeho dvoch synov z úradu, ku ktorému im dopomohol. A tak sa z jeho strany dalo očakávať zo všetkého najmenej, že prijme kráľovstvo piateľsky. Všetok jeho minulý život bol zasvätený vybudovaniu toho, čo by sme označili dnes za republiku. Keď však videl, že prichádza kráľovstvo, miesto nevraživosti a odporu tento veľký muž se skláňa pred Božou vôľou a vôľou Izraela a prijíma novú epochu v živote národa za svoju. Než tak ale mohol urobiť, mal veľký boj so sebou samým, a pred Izraelom ho neskrýval. Ale po tomto boji nemal Saul vernejšieho a lojálnejšieho piateľa nad Samuela, zasadeneho sudskej. Izrael bude mať jeho službu do konca. Ak bude treba niektoré veci zo starej éry s užitkom preniesť do éry novej, urobí všetko, aby sa tak stalo. Saul a jeho kráľovstvo budú mať na svojej strane všetok vplyv Samuela pri Bohu i ľuďoch. Iba veľký a ušľachtily človek tak môže konáť. A čím väčšia individualita charakteru, čím väčšia nezávislosť myseľ, čím väčšia sila vôle, tým šlachetnejšie činy takýchto mužov.

A tak Samuel, hoci odsťavený teraz, neprestáva požehnane pôsobiť pre blaho Izraela. Ako teda využije roky „penzie“? Čomu posvätí svoje hrivny? To, čo urobil, bol čin prvoradého významu. Založil ustanovenie, ktorá poznačila svet väčšimi než čokoľvek iné, čo pretrvalo z minulosti Izraela, Grécka alebo Ríma. Bola to veľká

prorocká škola, škola ktorej vďačíme za Davida, Gáda, Nátana a všetkých ich ešte väčších pokračovateľov. Za ako veľa zo Starého Zákona vďačíme prorokom a zvestovateľom a žalmistom a inšpirovaným pisateľom a iným mužom, vyučeným v škole Samuelovej, to ešte stále nie je plne objavené. Ale možno sa raz dopátrame toho, že takmer celý Starý Zákon vo svojej písomnej podobe je ovocím tejto ustanovizne, ktorú založiť dal Boh Samuelovi odmenou za jeho čisté srdce, svätý a pracovitý život. Isteže, prorocké slovo nebolo vynesené z vôle človeka v školách prorokov. Škola-neskola, svätí mužovia Boží vždy hovorili ako boli vedení Duchom svätým. Nikto to nevedel lepšie než Samuel. Ale na druhej strane uvážme jedno: Izrael už mal poklad pravého náboženstva a svätoleslužby a mravnosti a civilizácie, to všetko mali, a už bolo iba treba, aby sa im to pretavilo do skutočného života a zocelilo ich v národ najsilnejší, najstabilnejší a najšťastnejší na zemi. Ale Boží zákon bol príliš vysoký a príliš dobrý pre Izraela. Ich srdcia boli tvrdé a neboli priami pred Bohom a Jeho zmluvou. A rodia sa kráľovstvo hrozilo stať sa baštou tohto tvrdého, svetského, spúrneho ducha. Saul, napriek všetkému úsiliu Samuela, mal sa čoskoro stať ruinou, ale trón mal stať ešte dlho po jeho páde. A Samuel bol rozhodnutý nasledovníkom Saulovým a celému národu zaistíť mužov, ktorí – hoci by neboli aj prorokmi, lebo všetor kam chce tam veje, a Samuel to sám zaistí nemôže – teda, ktorí by, vyučení a ušľachtili, bdeli nad náboženstvom a mravnosťou ľudu v duchu i mene prorokom. A tak v Ráme, na pozemku svojho otca, zriadil školu pre prorokov a žalmistov v Izraelovi.

Ale všetko korunujúcim a posväčujúcim bol jeho modlitebný život. Tradícia modlitby Anninej bola veľmi dobrá známa každému zo žiakov Samuelovej školy, a jej pamätku a príklad našli pokračovanie v zbožnosti a práci jej syna. „Mojžiš a Áron sú medzi Božími knázmi a Samuel medzi tými, ktorí vzývajú jeho meno.“ Inými slovami, Samuel stojí na čele všetkých mužov modlitby v Izraelovi tak, ako Moižiš a Áron stojia na čele všetkých prorokov a knázov v Izraelovi. Pokračovatelia Moižiša a Árona boli slávni dosť. Ale ich sláva bledne pri sláve čistej a vytrvalej modlitby, a najmä prímluvnej modlitby za tých, čo si ju nezasluhuiú. „Ale aj odo mňa nech je to preč, aby som zhrešil proti Hospodinovi tým, že by som prestal modliť sa za vás; ale vás budem vyučovať...“ To povedal Samuel v odpoveď na zasadenie z postavenia, ktoré bolo rovné kráľovskému, ibaže ho nenazývali kráľom.

A tak teda Samuel medzi tými, čo sa modlia za svojich nepríateľov, Samuel medzi tými, čo sú vylúčení a zabudnutí po dlhoročnej nezriatnej službe. Samuel medzi tými, čo neprestávajú modliť sa za blaho ľudu, ktorí zaujali ich miesta vo svete a v cirkvi a v srdciach a ústach ľudu. Samuel medzi tými, čo majú také čisté srdce, že nič ich neprivedie k zahorklosti, znechutneniu, nespokojnosti, pomste, k čomukoľvek inému než k ešte horlivejšej modlitbe.

Nuž hľa, tu sú niektoré z úrokov, ktoré Hospodin vyplatil Anne za to, že Mu prepožičala svojho synčeka od jeho útleho detstva. A On je teraz istý, včera, dnes a až naveky.

Sprac. -mk

Oznámení administrace

Vážení čtenári,

obvykle do 1. čísla vkládáme složenku pro poukázání předplatného. Tentokrát ji posiláme již nyní s prosbou o zaslání předplatného do konce března (3. měsíce) 1980. V důsledku změny čísla našeho bankovního konta v jarních měsících příštího roku, budou tyto poštovní poukázky nepoužitelné. Proto Vás prosíme o vyrovnaní předplatného v I. čtvrtletí 1980.

Dále Vás prosíme, abyste nám zaslali veškeré změny Vaši adresy včas, úplně a čitelně.

◆ Nie predstava Bozej prítomnosti v našom živote, ale že je ona skutočnosťou, faktom, to je naša sila.

TŘI ZNÁMÁ

PODOBENSTVÍ

JEDINEČNÝ OTEC a jeho vztah
k marnotratnému dítěti

Pokračujme nyní v aplikaci podobenství na vztah Otce k nám – „marnotratným synům“, kteří nic jiného nedovedeme, než mrhat dary jeho milosti, utrácte jeho majetek pod lživem ducha tohoto světa a jeho sobeckého hledání „hříšného pohodlí“, které nás vyrázuje z opravdového duchovního života a odvádí do „daleké krajiny tělesnosti“ bez jakéhokoliv smyslu pro Otce a otcovský dům! A. Otcův vztah s synem:

Jak obdivuhodný je otec ve svém charakteru, ve svém vztahu k synům a ve svém praktickém jednání! On je prostě jedinečný, nesrovnatelný s nikým, on přesahuje velikosti a krásou své bytosti – svého srdce – vše, co si lze vůbec představit! V něm nám zjevuje Boží Syn svého nebeského Otce. On sám o Otci vypráví, On jediný Otce dokonale zná, On jediný je s Otcem dokonale spojen v absolutní jednotě. On proto přišel na svět, aby vydal pravé – dokonalé svědectví o svém Otci (Zd 1:1), On nikdy nemluvil nic jiného než jej Otec naučil (J 8:28). On nikdy nic jiného nečinil než u Otce viděl (J 5:19) a Otec, v Něm přebývající činil skutky (J 14:10) a jen ten může vidět Otce, kdo vidí Jej – Božího Syna! (J 14:8–9).

Jak pevné, věrohodné a nade všecko tvou duši oblažující je toto svědectví Pána Ježíše samého, jestliže se uvidíš jako ten marnotratný syn a jestliže ve světle Synova svědectví poznáš vztah svého nebeského Otce k sobě samému právě v Kristu a v jeho věčném slově!

1. Otec vidí svého marnotratného syna, byť je dosud syn opodál – v. 20

JAK DOBRE ZNÁ SVÉ DITĚ! On ví, že ono nemůže trvale žít ve zcela nepřirozeném prostředí „daleké krajiny“ bez pravdy a lásky otcova domu. On ví, že jeho syn dříve nebo později vystřízliví ze svého poblouzení a že se vrátí. Vždyť je tak naivní, hloupý, nezkušený a bezstarostný – a nicl neumí! Jak brzy bude hladovět a jak teprve potom, až se v té daleké krajině notně zklate, bude oceňovat svého starého otce a domov, pro co neměl dříve oči! Otec je předem jist vítězstvím dobra u svého syna!

JAKOU S NIM MÁ TRPĚLIVOST! On svého nemoudrého syna nepresvědčoval o jeho omylech, tim méně se s ním hádal nebo dokonce uplatňoval svou autoritu vyplývající z jeho faktické moci k odmítnutí či zákazu synovy žádosti. Neužil teroru a násilí k prosazení své vůle a vůbec se nesnažil se synem bojovat o svou vlastní autoritu a osobní prestiž! S jakým klidem a pokojem „rozdělil svůj statek“ na synův nátlak! Otec má naprostou převahu nad provokacemi a nepříznivými životními okolnostmi, které jej v životě potkávají a zraňují na nejcitlivějším místě!

Ovšem na druhé straně nejdé za synem do „daleké krajiny“, aby jej tam podporoval v jeho prostopášném životě a všechno bránil přirozenému trestu, kte-

rý měl a musel syna postihnout! Otec málo o Něm dosud víš, když můžeš vidět a vidí – a není tak slepý jako ještě dnes dávat přednost duchu tohoto mnozí rodičové, kteří zdůrazňují buď světa a své vlastní tělesnosti před Duchem Otce – Duchem Syna – Duchem Božího synovství!

JAK SAMOZREJMĚ SYNA OČEKÁVÁ! Je u něho svým srdcem, myšlenkami, modlitbami. Miluje svého syna bez ohledu koncem mezi „měšťeniny“, „sviněmi“, a na to, jak se k němu zachoval a jak se dokonce i mlátem! Čím se vlastně odlišíme nás často tak mělký, pohodlný a formální „křesťanský život“ bez skutků budoucnosti projeví jeho skryté lidské účinné lásky k bližnímu a bez utrpení kvality! TAK ho vidí i když je jeho syn ještě opodál... Proto je připraven na jeho návrat, očekává jej stále a nemůže jej přehlédnout, když se vráci domů. Otcova láka má rozhodně daleko bystřejší oko pro syna, než zdrcený syn pro svého otce, kterého přece dosud vůbec opravdě neviděl pro zaujetí sebou samým a tudíž ani vlastní vinou neznal. Vždyť takový syn ani nemůže jít domů jinak než se sklopenou hlavou a ve svých ponížujících hadrech, anebo ve své nesmyslné pýše v oné daleké krajině zahynout. Ale otec má optimistickou lásku s vírou, která se nikdy nemýlí!!

Drahý bratre, sestro! Jak dokonale tě zná tvůj nebeský Otec! Vždyť máš ořeč novou Boží přirozenost – a tato přirozenost Božího syna z Otce zplozeného (J 1:12–13) se přece nedá natrvalo schovat, zapřít, skrýt, v tobě umlčet! Cožpak může být šťasten u plných stolů v bezbožné společnosti s jejimi planými, pokryteckými a nestoudnými řečmi a „duchaplnými zabavami“? Otcovo oko tě vidí „zdaleka“ – i když jsi ještě neschopně vzdát se a opustit svůj rozmařilý, boháprázdný a hříšný životní styl, který sis ve své hloupé pýše a vzpourě zvolil. Snad ještě čekáš, až tě zavrhnou a opustí tvoji „věrní přátelé“, kteří ti dávají podle tvého názoru více než tvůj nebeský Otec. který se ti zprotil svými „nemožnými“ názory a požadavky a jeho dům se ti zošklivil pro tvé neschopné bratry, nemožné služebníky bez lásky a nájemníky bez věrnosti?! Cožpak může On někoho ve svém milém Synu zklamat? Což nemáš jeho Ducha synovství v sobě? Anebo jsi dosud tak slepý ve své lehkomyslnosti, povrchnosti, vlažnosti a bezohlednosti? Jak málo dosud znáš svého Otce! Jak

S iakou samozrejmostí mne očekává, protože tak, jak musí promluvit hlas krve u lidského synovství, tak musí promluvit hlas Ducha u synovství Božího – u tebe a u mne! Otec to ví – ale i ty to víš! Vždyť máš Jeho Ducha, abys duchovně

žil – a aby ses vrátil tam, odkud a z čeho jsi vypadl.

2. Otec je milosrdenstvím hnut – v. 20

JAKÁ TO DOBROTA OTCOVA SRDCE! V něm není místa pro pocit osobní ukřivenosti, uraženosti, hořkosti, opravněho hněvu a neodpuštění s odmítnutím a zavřením provinilého, ani pro pomstichtivé zadostiučinění v synově ponížení a hanbě, ani pro karatelské či mentorské kázání, posměch, pohrdání a pokořování synovy lidské důstojnosti...

Otec nevidí nic z onoho zlého, urážlivého a bolestného, co mu syn učinil. Na to nemyslí, toho nezpomíná, pro to nezůstalo vůbec žádne místo v jeho vědomí – on vidí pouze syna samého v jeho zubozeném stavu a je mu ho nezměrně lito.

JAKÝ TO SOUCIT S PROVINILCEM, KTERÝ MU TOLIK UBLÍZIL! Otec nemá vůbec smysl pro sebe a své vlastní věci. Všecka jeho pozornost je upřena na zklaňání, utrpení a bolest synovu, na jeho hanbu a bídou. Toto vše s ním plně prožívá (ač by mu nemělo do toho vůbec nic být!), trpí s ním i když se toho sám nedopustil a nikdy si podobný prožitek bolesti a hanby nezasloužil!

TAKOVÉ je otcovo srdeč a TAKOVÝ je jeho vztah k nezdárnému synovi. Synova bolest, hanbu, potupa a nezdar je otcovou bolestí, hanbou, potupou a nezdarem. TAK je s ním otec spjat! Pochopí to syn vůbec někdy?

JAKÁ TO TOUHA POMOCI! Milosrden-

ství je více než milost! Otec nejen vidí, rozumí, promíji, ale on se ztotožňuje, spoluprožívá, spolutrpí – aby pomohl synovi nést jeho břemena a odstranil jejich tiži! Udělit provinilci odškodení, prominout odsouzení trest – je nezasloužený dar milosti, ale vzít na sebe jeho hanbu a bolest – prakticky se s ním ztotožnit, aby ta milost přinesla v jeho dalším životě své požehnané ovoce – to je milosrdenství! Jaké to hnětí a jaký to zážrak lásky ve vztahu tak jedinečného otce k tak ubohému a naprostě nehodnému synovi! Může když syn pochopit pohnutky takového otceva vztahu k sobě?

Bratre, sestro! Vidiš svého nebeského Otce? Vidiš dobroru jeho srdce? Jak je

mu tebe nezměrně líto, když tě vidí v slepotě tvého sobectví? Ach, jak jsem Ho zranil, jak Mu ublížil, jak jsem Ho opustil a v jakémto duchu se Mu ustavičně vzdalují, místo abych po Něm toužil. Jej hledal, k Němu se přibližoval...? Vždyť ne On – a to plným pravem – ale já bez jakéhokoliv oprávnění se cítím věčně ukřivený, uražený a zklamaný Bohem i lidmi – rozlévám hořkost, žádám zadostiučinění, stěžuji si ustavičně na něco či někoho, obviňuji druhé, žaluji na ně a soudím bez odvolání! A jakou mám libost z pokročení, nezdaru a hanby svého „nepřitele“, jehož vidím v bratrovi, sestře, ve svém bližním! Jak jsem závistivý, nepřející a pomstichtivý! Jak mi to chutná sladce, když vidím takového svého vinika v hadrech u svých nohou. Jak dychtivě a už „zdaleka“ jej vyhližím, abych se pokochal jeho hanbou a bídou (jestliže jsem jej ovšem již dávno před tím „neodepsal“). Mám já vůbec dobré srdce jako má můj Otec? Mám soucit s tím, kdo mi ublížil a iště stále ubližuje, abych na sebe bral za něj jeho břímě, abych se mu snažil pomoci a ne jej zatvrdil a pohoršil? Vím já vůbec, co je „hnutí milosrdenství“, když jsem věčně plný „hnutí spravedlivého hněvu a soudu“ nad druhými, ien ne nad sebou samým? Ale – jakého Otcem mám, takový i sám přece isem a musím být!! Což je možné být jiným, když sám zakousím ustavičně Otcovo milosrdenství. Jej vidím, slyším, s Ním chodím – a On ve mně přebývá?

Copak neisí plný Otcova Ducha – Ducha jeho Syna – Ducha Božího synovství? Když tě Otec vidí už zdaleka, proč se tv také na Něho nepodíváš, aby ses k Němu přiblížil a mohl ije vidět Z BLÍZKA, KDO a JAKÝ je ON? Vždyť ti iei zjevuje sám Jeho milovaný Syn Pán Ježíš Kristus, který svého Otce dokonale zná a který si to nadevšecko přeje, abys i ty Ho tak znal, jako Jej zná On sám!

3. Otec příběh' – v. 20

Otec neleží, nesedí, nestoří, nekráčí. On nečeká, až syn k němu dojde, ije pozdraví, osloví, vyzná se mu. Vždyť ho syn snad ani nevidí, iak ije zaměstnán a zkrušen svým vlastním bědným stavem a obavou, zda bude vůbec otcem přijat! Snad ani netuší (a jak by vůbec mohl,

že ho otec očekává, že ho už „zdaleka vidí“, vždyť on – syn – ještě nedovede vidět a poznávat otcovu lásku, pro kterou přece nikdy neměl dosud smysl pro své zahledení sám do sebe (a proto také takovým ubožákem byl a podle toho i dopadl přes všecky své synovské šance tak všestranně bohatého otce). Jaká to jedinečná poznámka jediného Otcova znalce – Pána Ježíše – v tom slově „příběh“! Otec se nejen k mně přibližuje, ale On ke mně běží – přibíhá! Ke mně – ubožákovi v mé hanbě a v mých hadrech!

Vidiš už, synu, JAK Otec po tobě toužil, jak na tebe myslí, tebou se zabýval, jak se Mu o to jedná, aby se co nejdříve odstranila jakákoliv vzdálenost mezi Jim a tebou, která dosud tebe od Něho dělí? Ten syn určitě k otci neběžel, ten se pravděpodobně jen vlekl, zastávalo, rozmýšlel – hleděl na zem a registroval každý kámen, kaluž, bláto, sebemenší překážku, kterou nutno obejít, jí se vynutit – aby se co nejvíce oddálil onen nejtrapnější okamžik setkání vlastního zlého svědomí se spravedlivým svědomím otcovým! Jak zcela jiný je otec ve své povaze a jak je zcela jiný v synových představách! Otcova lásku BĚŽÍ přímo ke mně bez ohledu na všecky překážky, ona se nezastavuje, ona mne dosahuje, překonává všecky vzdálenosti... to jen já jsem náhle vyrušen zvukem těch kročejů, překvapen, uchvácen q' to dřív, než stačím cokoliv učinit, než se vzmohu na jediné slovo svého vyznání a než Otec upozorním na svou špinu a hadry.

Dosud se neprobudil tvá láska k Otci, abys tak přímo a bez ohledu na všecky ty překážky se neroběhl k Němu – k svému Otci? Cožpak Ho dosud nevidíš, ty, jeho synu? Proč chodíš stále jen s tou svou sklopennou hlavou? Podívej se na Golgotu – a dej se v běh také – svému nebeskému Otci v ústretu!! (F 3:12–15).

4. Otec padl na šiji jeho – v. 20

Viděl otec synovy hadry a špinu? Všecku tu nečistotu se zápachem potu a toho „veprince“, kterým tak načichne nejen oděv, ale i kůže? Jaký to div lásky bez jakýchkoliv předsudků, lásky, která nebere ohled na žádnou překážku, již se nemůže dotknout žádná nečistota ani žádné „malomocenství“, ale která se může dotknout všeho, aby zůstala sama čistá a naopak mohla vše a každého očistit! (Mt 8:2–3). To je láska Otcova, jak nám ji ukázal Syn. „Padl na šiji jeho“! Jaké to objetí, jaká to náruč! Otcova, ne synova. Syn určitě svou náruč nerozvřel. Jak by také mohl? Jeho svěšené ruce se snad ani nesepaly k úplně prosbě, natož aby se odvážily otevřít vstříc otci po itom všem. Jak bezmocně jsou často naše ruce, které se tak rády otvírají pro brani, pro chlubení „vlastními mozoly“ nebo zavírají pro pomoc druhým či dokonce svírají v pěst! Syn není schopen po tom všem svého otce obejmout, jsa naplněn vědomím své viny, bázni a studem, či prostě ohromením z poznání otce, jak ho dosud nikdy ani nemohl poznat a uvidět! A tak je to jen otec sám, který mu může padnout s nesmírnou radostí kolem krku a sevřit jej – nevýslovně zahanbeného, ale současně dojatého a blaženého – do své náruče. Co je to teď s tou synovou šíji, která se tak vzdorně vzpírala před otcem a vzpírala vzít na sebe jakékoliv „jho“? Jaké to teď „břímě“ spočívá na tvé šíji, že už není tebou více nic pocítováno jakou nemožné, neúnosné, nepřijatelné? Je to Otcova láska – „břímě Otcovy lásky“, láska, která činí každé jho rozkošné a břímě lehké (Mt 11:30)! Je to láska Otcova, o kterou tě dosud připravovalo milování světa a těch věcí, které na světě jsou. Ano, teprve teď je Otcova láska v tobě! (1J 2:14–17).

5. Otec ho polibil – v. 20

Nemůže být čistšího a krásnějšího výrazu ztotožnění lásky než ve svatém polibeni! Tak zpečuje otec vztah své odpouštějící a dokonale usmířené lásky k provinilemu synovi, a to ještě dřív, než se tento vůbec zmůže na slova svého vyznání! Vždyť otec už zdaleka viděl a poznal, v jakém duchu se vrací jeho syn. Ví, v jakém stavu jej a jeho dům opouštěl a nyní vidí otcovo neomylné oko lásky tu proměnu synova srdce. Syn nyní naprostě nedbá na to, jak se svým zbědovaným stavem kompromituje – „zahazuje“ – před svým otcem, jeho služebníky a nájemníky, nedbá více na svou „osob-

ní čest a důstojnost" či „hrdost“, ale jde prostě takový jaký je ve své hanbě, žalu, ubohosti a bezmocnosti – ale i v neochvějné víře v otcovu ušlechtilost a velkodušnost! Jak i on přece jen zná srdce, otcovu přes všecku svou původní pýchу, vzpouru a bezohlednost! A TAK se jde před otce pokrýt a jemně vyznat. Ale i tak – jak málo ještě zná otcovu srdce! Vždyť v něm je neskonale více než pouhá velkodušnost a ušlechtilost! Tím všim, jak ho otec předbíhá v projevech své úžasné lásky a činí mu vše to potupující a nevyslověně trapné TAK SNADNYM, jak k němu dovede projevit svůj vrcholný takt a neskonalaú úctu k jeho vlastní vinou ztracené důstojnosti – tím ho doslava povznáší z bláta a prachu do nebes! Nemůže být větší moci, která by mohla tak přirozeně vyvolat synova slova dokonalého vyznání, není větší moci přemáhající zlé, převrácené a vzpurné lidské srdce, není větší tvůrčí moci k dosažení dokonalosti v existenci našeho žití – nad LÁSKU OTCOVU! To nám přišel Pán Ježíš Kristus vyřítit ve svém poselství z nebe a TAK nám to také ukázal a dokázal nad slunce jasněji ve své oběti na Golgotě za nás a ve svém vzkříšení pro nás!

Jak upřímně a pravdivě ve své prostotě a hloubce nazivá nyní synovo vyznání, jež zprvu umlčel otčův polibek – aby se nyní tím dokonalejší a výstižněji otvřela synova ústa a srdce, nebo dříve jeho srdce a pak ústa v dokonalé jednotě výrazu!!

Jaký to zázrak vyvolává v našem nitru zjevení Otcovy lásky! Což není právě Pán Ježíš Kristus tím Božím VIDENÍM ZDA-

LEKA, Božím hnutím MIOSRDENSTVÍ, PRISPECHANÍM k nám – nám na pomoc, PADNUTÍM NA NASI ŠÍJI – ale naděvšecko: není právě On, milý Otcův Syn, ve kterém se „Otcí dobře zalíbilo“, ONÍM OTCOVÝM POLIBKEM, který uzavírá naše ústa pro veškerá naše slova, aby posléze právě jím otevřel naši mysl, srdce a chtění k pravému vyznání, pokání a svědectví slova lásky o lásce Otcově ve svém milovaném Synu k spásě – k novému zrození ubohého hříšnika jako Božího syna!!

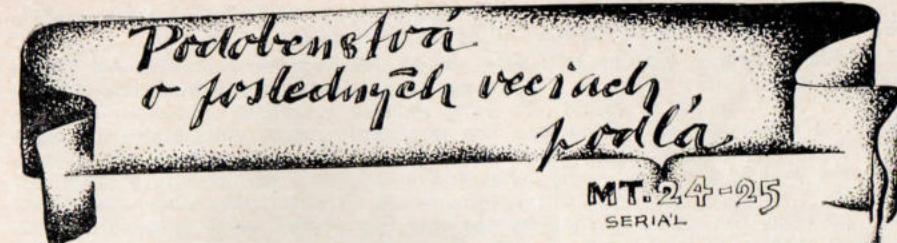
Všimněme si, čím se nyní liší synovo vyznání od onoho, které chtěl původně přednést svému otci! Chybí v něm prosba o přiznání nájemnického práva na zkoušku! (viz v. 19 a 21). Otcův polibek činí tuto otázkou bezpředmětnou. Syn zůstává synem a nájemníkem nájemníkem. Otec nezplozuje své syny pro nájemnickou úlohu – ale pro uvedení do synovských práv! Syn, který vnímá Otcův polibek, má v něm ujištění největšího myslitelného daru v DÁRCI SAMÉM a to mu naprostě stačí, aby se již o žádné jiné dary a jejich aktuálnost či potřebnost nestarával... to ponechává ve své bezelstné dětské důvěře TOMU, KTERÝ HO ZAMILOVAL A NADEVŠECKO MILUJE, aniž se více stará o to, co s ním nadále naloží TEN, JIM NADE VŠECKO MILOVANÝ OTEC!!

Ano, bratře – sestro, Otec tě políbil! Co můžeš více chtít a žádat pro svou jistotu, radost a pokoj? Ale poslyš nyní, CO OTEC OD TEBE CEKÁ a co si od tebe, právě OD TEBE přeje:

„Libejte Syna...“ (Z 2:12) a „Dej mi, synu můj, srdce své a oči tvé cest mých ať ostříhají!“ (Př 23:26).

(Pokr.) -Kk

● Prezident KMK biskup Dr. Karol Táth a známý misijní pracovník Dr. Billy Graham si navzájem vyměnili srdečné dopisy při své návštěvě Austrálie, kde se z časových důvodů nemohli osobně setkat. V nich se jeví pozoruhodná shoda v názorech k problémům dneška, zejména v oblasti úsilí křesťanů o zachování světového míru. Billy Graham přiznává, že se v minulosti cele zaměřoval na získávání duší pro Krista a opomíjel význam Jeho evangelia i v oblasti léčení chronických sociálních nemocí a bolestí, jimž trpí lidstvo. Otázka odzbrojení, uvolnění napětí a spravedlivého míru ve světě patří nezbytně do oblasti křesťanova svědectví. Billy Graham vzpomíná vděčně na pochopení a podporu polské a maďarské vlády pro jeho misijní práci, přeje KMK požehnání v její záslužné činnosti a vyslovuje naději, že mu bude umožněna návštěva i v ostatních socialistických zemích, které projevují tak výrazné postoje ve věci míru a podporují práci KMK.

6. Podobenstvo o desiatich pannách (Mt 25:1-13)

Azda u žiadneho iného podobenstva Pána Ježiša nebolo toľko nesúladu pri jeho výklade, ako u podobenstva o desiatich pannach. Je preto potrebné podrobnejšie sa zoznámiť ako s opisovanou svadobnou udalosťou, tak i s dvomi základnými spôsobmi výkladu. V prvom prípade (výklad A) nejde o pravý výklad podobenstva, ale o hodnotnú aplikáciu textu pre nás. Slúžiaci bratia hovoria v ňom o cirkvi v dobe pred jej vychvátením k Pánovi. V pravom výklade (výklad B) ide o vzťah Izraela k Mesiášovi pri druhom prichode Pána Ježiša v sláve na túto zem pre napomenutie Židom v rámci „evanjelia kráľovstva“.

VÝKLAD A

Panny mali podľa orientálnej obyčaje viesť ženicha na svadbu. Nevesta sa tu neuvádzala. Vidíme v pannach cirkev v jej slúžiacom a zodpovednom spôsobe, a nie podľa jej výsad a prednosti, týkajúcich sa požehnaného a vzácnego postavenia a jednoty s Kristom.

Na počiatku cirkev nestál nikto na pôde kresťanstva, ktorý by neboli spasený a nebol údom na tele Kristovom, t. j., ktorý by nepatril k Jeho neveste. Prví kresťania žili oddelene od sveta a „nikto sa neodvážil k ním pripojiť“. Prví veriaci pozostávali len z „opatrných“ panien. „Obrátili sa od modiel k Bohu, aby slúžili živému a pravému Bohu a očakávali Jeho Syna z nebie“ (1Te 1:9-10). Ich očakávanie a nádej tvoril návrat Pána Ježiša, aby ich vychvátil do slávy podľa Jeho zasluženia a poúčenia sväteho Ducha. Oni skutočne vysli „v ústrety ženichovi“.

Ked' však cirkev „opustila prvú lásku“ a oddeľovanie od sveta a jeho obyčajov stále viac ochabovala, pridružili sa k nej rýchlo neobrátení ľudia, ktorí sice mali „lampy“, t. j. púhe vyznanie, ale nemali oleja. To sú tie „bláznivé panny“. Pavel v posledných prorockých listoch hovorí o takých, ktorí majú „spôsob pobožnosti, ale jej moc zapierajú“ (2Tm 3:5). Spôsob pobožnosti bez sily sa rovná lampe bez oleja a po celé stáročia opatrné panny žili s bláznivými spoločenstvami. Svet sa pokresťančil a stal sa z neho „velký dom“, kde našli miesto „nádoby ku cti i k potupe“, hoci svätý Duch vyžaduje rozdelenie (2Tm 2:1). „Tiahnutia jarma s neveriacimi“ neprináša požehnanie ani pre neobrátených, pretože tým bývajú posilňovaní vo svojej domnenke, že pre spasenie stačí pravdu len navonok vyznávať bez okúsenia jej moci vo svojom srdci a svedomí.

Ale i pre opravdových veriacich, ktorí majú život z Boha a svätého Ducha, je vedomé náboženské spojenie s neveriacimi záhubné. Ich svedectvo pred svetom slráca silu, vnútorná i vonkajšia pravda, jednota a čistota mizne. Ochromuje sa vzrast a vzdelávanie, spoločné velebenie Otca „v duchu a v pravde“ sa stáva nemožným. Cirkev Kristova stratila vedomie nebeského povolania a postavenia i nádej prichodu Pána ako ženicha: „A ked' neprichádzal ženich, podriemali všetky a pospali“ (25:5). Preto nachádzame v rôznych spisoch, kázaniach a piesňach až koncom vážnych veriacich ľudí z doby stredoveku iba poznanie doby veľkého súženia a príchodu Pána Ježiša k súdu. Chýba tu radostná, jasne vyjadrená nádej

príchodu Pána ako ženicha pre svoju nevestu, aby ju vytrhol pred týmto súžením do nebies „vychvátiením do oblakov“ a uviedol do otcovského domu.

Ale o polnoci povstal krik: „Hľa, ženich ide! Vyjdite mu v ústrety!“ Skrže pôsobenie sv. Ducha ozýva sa v týchto posledných časoch z mnohých sŕdc túžobné volanie. „Hľa, ženich už príde!“. Po celej zemi sa v kruhoch úprimných veriacich hovorí o skorom príchode Pánovom, „Pán je blízko!“ „Vtedy vstali všetky tie panny a ozdobili svoje lampy“. Svätý Duch sa usiluje o to, aby sme poukazovali na svoje nebeské povolenie a malí nádej Jeho skorého príchodu. Cím viacej se vókol nás stmieva, tým viacej nám má žiariť ranná hviezda – Kristus. Cím viacej naše srdce túži po Nom, tým viacej sa snažime, aby sme boli nájdenní verní, zachovávali Jeho slovo a nezapierali Jeho meno (Zj 3:8). „Nie sme vo tme, aby nás ten deň zachvátil ako zlodej“ (1Te 5:4). Pre kresťanských vyznávačov, ktorí nie sú znovuzrodení, príde Pán ako zlodej (Zj 3:3).

Blázivé panny požiadali rozumné, aby im dali oleja. Obrazne nám tieto panny nepredstavujú bezbožníkov, ruhačov, ale iba vyznávačov podľa meno. Môžu to byť pobožní ľudia, ale nie sú **znovuzrodení**. Oni „zdobia svoje lampy“ napr. rastúcou horlivosťou v počúvaní Slova, v účasti na zhromaždeniach, vo zvýšenej náboženskej činnosti. Vidia, že veriaci niečo majú, čo im chýba. Keď sa ozýva „Hľa, ženich ide“, uvedomujú si, že ich lampy hasnú. Púhe cirkevnictvo i keď spojené s miravným životom, ale bez života z Boha je nedostatočné, neoprávnuje ku vchodu do otcovského domu v nebesiach. Aký je to klam očakávaní Krista na spasenie s lampou bez oleja! A rovnako klamné je očakávať tento olej od človeka. To, čo môže poskytnúť človek stačí na určitý čas, ale nie pre večnosť! Vykúpenie je Božou vecou a spasenie musí byť osobným vlastníctvom – „Kúpte si!“. Pán Ježiš hovorí: „Podte ku mne“, a oklamaným v Laodicei: „Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlato“ (Mt 11:28, 3:18).

Od doby, keď opatrné panny sa prepudili zo spánku a keď opäť ožila nádej na osobný príchod Pána Ježiša ako ženicha, našlo tisice duší spasenie a pokoj v Spasiteľovi. Vedľa volania Ducha a nevesty po príchode „rannej hviezdy“ počujeme stále ešte Jeho volanie: „A kto žízni príde, a kto chce, naber vody života zdarma“ (Zj 22:17).

„A keď odišli kúpiť, prišiel ženich a tie, ktoré boli hotové vošli s ním na svadbu a zavreli sa dvere“. Aký tmavý obraz tisícov, ktorí mali tu na zemi akýsi spôsob pobožnosti, ale nemali život z Boha. Preto nemohli vojsť na svadbu. Chceli si sice olej ešte kúpiť a neskôr potom žiadali aj otvoriť dvere, ale bolo už **neskoro**. A tak stojia so zhasnutými lampami vo tme pred na veky zavrenými dvermi. On, ktorý je teraz ešte predo dvermi, ktorými sa vchádza k Bohu (J 10:9), nemôže potom už otvoriť a skutočne neotvoriť. Blázivé panny neidú na večný súd, zostanú ešte na zemi a budú prežívať veľké súženie a mocné diela podvodov (Zj 3:10, 2Te 2:11–12). Ešte raz sa otvoria dvere nebies (Zj 19:11 a n.), ale aby nimi prešiel z neba prichádzajúci Sudca a Kráľ so svojimi nebeskými zástupmi. Zostupujú na túto zem, aby bol svet súdený v spravodlivosti (Sk 17:31, Ju 14, 15).

Podobenstvo nás vyzýva, aby sme očakávali nášho Pána ako ženicha cirkvi s ozdobenou horiacou lampou a opásanými bedrami. Budeme hotovi vydať počet zo svojej nádeje a ako verní svedkovia bdime nad svojím srdcom, aby sme v každej dobe boli schopní odpovedať na Jeho vzácné zasluženie skorého príchodu s opravdovou túžbou a úprimnosťou: „Ameň, príď tedy, Pane Ježišu!“

VÝKLAD B

Svadba Baránkova s Jeho nevestou - cirkvou sa bude odohrávať na nebi – pozri Zj 19:7–9. Táto svadobná večera sa neobídze bez svadobných hostí. Preto čítame: „Blahoslavení, ktorí sú pozvaní na svadbu Baránkovi“. Oni nemôžu byť nevestou, pretože nevesta nie je pozývaná na svoju vlastnú svadbu. Títo hodovníci sú starozákonní svätí, v sláve, ale nikdy netvoriaci Kristovu cirkev.

Zatial čo kráľ je na svojej svadbe s nevestou - cirkvou, Židia sú vo svojej zemi a očakávajú príchod Mesiáša. „Nech sú vaše bedrá prepásané a sviece horiacie.

A vy budete podobní ľuďom očakávajúcim svojho Pána, kde sa vráti zo svadby, aby mu, keď príde a zaklepne, hned otvorili“ (Lk 12:35–40). Svadba je ukončená, Pán má prísť so svojou nevestou. Služobníci ostrihajúci dom nevedia deň a hodinu Jeho návratu. Niektorí z nich budú Ho čakať pripravení – s horiacou lampou, iní nie.

Toto sa doslovne zhoduje s orientálnymi svadobnými zvykmi. Ženich s niekoľkými piateľmi ide do domu svojej nevesty a po ukončení svadobných obradov v dome nevesty sa vydá domov v slávnom sprievode spolu so svojou nevestou. Po ceste ho očakávajú ďalší svadobní hostia, ktorí sa pripojia k sprievodu a majú účasť na hodoch ale už v dome ženicha po svadbe! Na tmavých uliciach azijských miest je povinnosť nosiť so sebou svetlo. Bez horiacej lampy nie je možné pridať sa k sprievodu.

Panny v podobenstve nemôžu predstavovať cirkev=nevestu Pánovu. Kto kedy počul o ženichovi, ktorý by pred svadbou chcel prekvapíť nevestu a prísť pre ňu v neočakávanú hodinu ako keby jej nedôveroval a potom by jej hrozil ľažkým súdom, pretože ho neočakávala?

Baránok Boží má mať jednu nevestu a nie päť, alebq desať. Ako všetky iné nevesty aj cirkev vie, že On príde, a má od Noho mnoho pokynov, že už sa blíži, že je na ceste. „Lebo vy sami výborne viete, že ten deň Pánov...“ (1Te 5:2). „Ale vy, bratia, nie ste vo tme, aby vás ten deň zachvátil ako zlodej“. Teda cirkev nepatrí k tým, ktorí očakávajú deň Pánov, ktorý príde ako zlodej v noci, ale ona čaká deň Kristov, t. j. vychvátenie k Nemu (Tt 2:13).

Sýrsky preklad NZ, ktorý je jedným z najvernejších prekladov gréckeho textu, má u v. 1: „...vysli v ústrety ženichovi a neveste“. Latinský preklad (Vulgáta) znie takisto. Idú panny na svadbu, aby sa za ženicha vydali, alebo sú na ceste k svadobnej hostine, ktorá nasleduje v ženichovom dome po svadbe? Toto druhé!

Ako niektoré panny boli opatrné a iné nerozumné, blázivé, tak aj Izrael pri príchode Pána Ježiša ako Mesiáša v sláve so svojou nevestou bude takto rozdelený. Niektorí budú hotovi, iní nie. Svadobná hostina bude na tejto zemi, v tisícročnom kráľovstve. A do neho – ako vieme z iných miest Písma, hlavne z knihy Zjavenia – nevojde celý Izrael, ale len verný zostatok, ktorý prejde ešte súžením. Ako človek opustí svojho otca a svoju matku (t. j. svoj domov) a pripoji sa k svojej manželke, tak aj Pán Ježiš príde s cirkvou, aby aj na tejto zemi zaujal svoje dedičstvo, trón Dávidov a ona bude s Ním kraľovať.

Keby sa toto podobenstvo vzťahovalo na svadbu v dome Otcovom, potom by Otec ženicha a nie ženich povedal, kto môže vojsť na svadbu a kto nie. V podobenstve však o všetkom rozhoduje ženich, je teda vo svojom dome – vo svojom kráľovstve.

V podobenstve je reč o Synovi človeka (25:13), čo je ďalším dôkazom, že ono sa vzťahuje na Izraela pred príchodom Pána Ježiša v sláve k tisícročnému kráľovstvu. Výraz „Syn človeka“ sa v evanjeliách nachádza 84krát = 7×12. Dvanásť je číslo dokonalosti vo vláde, sedem je číslo duchovnej dokonalosti. To znamená, že tu na zemi bude dokonála vláda a dokonály súd a spravodlivosť, lebo „kniežatstvo bude na jeho rameni“ (Iz 9:6, J 5:22).

Ak niekto vykladá, že bdelosť Božieho dietka bude rozhodovať o tom, či bude vzaté, alebo zanechané pri príchode Pánovom v ústrety cirkvi do oblakov, potom je to väzny blud! Naše spasenie a vychvátenie v ústrety Pánovi je vec naprostej Bozej milosti a nikdy nezávisí od našej bdelosti, alebo služby!

Všimnime si, že aj blázivé panny mali olej v lampách. Nedá sa z podobenstva odvzdať, že ide o ľudí nezvazorených, ktorí nemajú oleja = Ducha sväteho. Neopatrné panny si nevzali olej do nádob, pretože nepočítali, že príchod ženicha sa oneskorí. Co to znamená v skutočnosti, je opísané v knihe Zjavenia. Mat horiacu lampa znamená vernosť a službu, hotovosť pre príchod Mesiáša v dobe pôsobenia antikrista, čo nebude ľahké. A to sa týka Izraela – najmä verného zostatku! ,

Tiež je treba pripomenúť, že vo v. 10 je požité grécke slovo „gamos“, ktoré

znamená „svadobná hostina“ a nielen „svadba“. Rozdiel medzi svadbou a svadobnou hostinou (po svadbe) sme si už pripomenují.

ZÁVER

Pri výklade Pisma musíme rozlišovať skutočnosť od alegorie, prípadne analogie. V kontextu Mt 24–25 kap. Pán Ježiš mal na mysli Izraela pred svojím druhým príchodom s cirkvou na túto zem (výklad B). Ale i pre nás z toho analogicky plynne vzácne a užitočné napomenutie, povzbudenie k bdeniu a trpežlivému očakávaniu -jos vychádzenia k Nemu (výklad A).

vět, ve kterém žijeme, zjevně odmitá mnohé křesťanské názory, které byly téměř všeobecně uznanovány jako morální zákony. Je čas rozmýšlet a ptát se: Co ví naše věřící mládež o lásce a vůbec o tom, co se považuje za lásku? Názor, že jistě mravní zákony jsou překonané, stále víc ovlivňuje prostředí, ve kterém děti a mladí lidé tráví převážnou část dne.

Co vědí rodiče o mravní orientaci okoli, v němž žijí jejich děti? Stačí zalistovat v časopisech, abychom dospěli k zlepšujícímu závěru, že se dnes považují za normální takové formy života, které jsou v přímém rozporu se základními biblickými normami. „Hřich“ – to je dnes nepopulární slovo, snad i zastaralé. Vyjadřuje však pravdivou podstatu věci. Nebudeme naivní a nevěřme tomu, že odstraněním, či přepracováním nálepky na lahvičce s jedem změníme její obsah. Bible hovoří: „Odplata za hřich je smrt“ (R 6:23). „Hřich je ku pohanění národům“ (Př 14:34). „A nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vašim a hřichové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel“ (Iz 59:2).

Mnohé formy tzv. „moderního života“ je nutno označit jako hříšné. Co to znamená a jaké to má následky? K desorientaci pojmu přispívá též další skutečnost, že mnohá slova ztrácejí svůj pravý význam, jak to můžeme vidět v časopisech, v písničkách a v mnohých tzv. „uměleckých“ projevech. Tak dochází k nebezpečným záměnám. Sex, romantické vztahy, různé vášně, ba i manželská nevěra se okrašlují a zahrnují pod kouzelné slovo „svoboda“ a přetlevším „láska“. To je jistě překrásné slovo, které naplnuje i stránky Bible a obohacuje lidský život, pokud mu správně rozumíme. Avšak supermoderní filosofie lásky se beztrestně predstavuje v romantickém hovoru v takové eleganci, že celkem přikrývá, a to je tragické, prostou sexuální volnost, smilost, cizoložství, to je manželskou nevěru. Mladí lidé si jistě položí otázku: Je to nějaká láska? Cetbou pikantních historek, filmy se sexuální tematikou, různými „radami“ a zkušenosťmi Casanova se rozhodně nepoučíme.

Někdo prožívá své dospívání již ve svých 13–14 letech. Projiné se nová zkušenosť otevírá pomalu, skoro nepozorovaně jako rozvíti jarního kvetu, zatímc se přes druhé prožene jako rozvodněný potok. Jak máme vysvětlovať rozdíl mezi láskou a hřichem, mezi dobrým a zlým, zvláště tam, kde byl učiněn špatný začátek? Jak připravit mladý život na to, že láska se má stát usmrňující a tvořivou silou v životě a ne nějakou primitivní pudovou záležitosť a tak předcházet stále se šířicím sebe-vraždám mladých lidí?

Ptejme se Bible. Stránky této svaté knihy dôstojne svědčí o věčné moudrosti.

Ne bez důvodu jsou na nich zaznamenány stejné a důvérne příběhy, hodné senzace-ctivých reportérů. Autor Bible nepsal však pro senzacii, ale pro realismus, pro poznání skutečného nebezpečí hřichu. Tak např. vyprávění o Amonovi má být varováním před osudným zahráváním si se smyslnou žadostivostí. Je to případ ne lásky, ale násilnického smilstva. K tomu se Amon ještě řídí radou zlého kamaráda, aby dosáhl, co chtěl – pohlavního zneužití své nevlastní sestry Támar! Nezvládnuté city a uvolněné vásně spálí jako požár všecko krásné. Iluze pominula a zůstala nenávist a odpór. Tento příběh je zapsán v knize Samuelově, 13. kapitole.

Též Davidova milostná historie s ženou Uriášem Hetejského má celkem jiný smysl než ji připisují interpreti umění. Málokdo od obdivovatelů obrazu krásné Betsabé od Pavla Rubense v Drážďanské galerii zná tragicke zakončení tohoto zločinného „zamilování“. Zmocnění se oné ženy, patřící čestnému a statečnému muži, se nestalo „triumfem života“, ale nejohavnějším pádem s nedohlednými následky. Litost nad hřichem a Davidovo pokání jsou vyjádřeny v 32. a v 51. Záluze. Smrt čtyř milovaných synů byla nejkrutější cena, kterou musel David za to v životě zaplatit.

Ízraelský hrdina – nepřemožitelný Samson, milenec krásné Dalily, končí svůj život v rukou mstivého nepřitele jako potupený otrok s vypichanýma očima.

Příklady konstruktivní lásky jsou: Abram a Sarai, Izák a Rebeka, Jákob a Ráchel, statečný Josef a mnoho jiných.

V Novém Zákoně v 13. kapitole 1. listu Korintským je dokonalá píseň lásky, doposud nikým neprekonána. Tu se mezi mnohými moudrými výroky o lásce praví, že **lásku nehledá svých věcí**. To znamená, že není egocentrická, nezabývá se sama sebou, nenapomáhá vásním. Není to vždy tak lehké rozlišit emocionální samolibost od pravé lásky. Jsou zamilovaní, kteří milované stvoření potřebují jen pro uspokojení své sebelásky, při čemž lásku ocenují jako lovec dosaženou trofej. Jiní zase hledají v milovaném protějšku inspiraci, podnět, v kterém se udržují ve stálém zanícení citu. Obojí je egocentrické, neboť lásku nehledá svého vlastního, naopak, hledá způsoby, takto: „Miluj svého bližního, jako sebe samého“. Podle biblického pojed je láska v každém případě vydáním – obětováním sebe samého pro blaho druhého. Kdyby se dalo na toto pravdu, bylo by méně nešťastných „lásek“ a manželských tragédií. Boží pozehnání je spojeno jen ve sňatku věřícího muže s věřící ženou, kde si jeden druhého vyprosil od Boha. Svojení s nevěřícím přináší bolesti a tragédie života.

Avšak mladé lidé zajme ještě další věc. Může lehkomyslný život, kterým se mnozí vychloubají, zůstat bez škody? Lidé nejsou natolik upřímní, aby přiznali vnitřní zklamání a ztrátu. Dovedou to mistrovsky zakryt pod maskou falešné jistoty a škodolibosti. Sotva se kdy setkáme s vyznáním Jobovým ve 33. kapitole: „Zhréasil jsem a převrátíl jsem to, co je pravé, ale neoprosilo mi to“.

Plnost života určují nejen biologické, fyziologické a chemické zákonitosti v lidském organismu, ale též duchovní a mravní zákony. Jen soulad všech je zárukou harmonického života. Všecky zákonitosti byly určeny Bohem, ale mnohé byly člověkem porušeny. Proto nemohou být lidé skutečně šťastní. Předpokladem čisté a šťastné lásky je láska ke Kristu, k Jeho slovu. Ona je zjemňující silou v době přátelství, ideální orientací v době zásnub a ochraňující mocí v manželství. Zmírňuje i bolest odmítané lásky a tajné lásky, které dovedeme složit u nohou Kristových jako oběť. Láska učí nejvyšší a nejkrásnější cestě. Jen v blízkosti Pána Ježíše, porovnáním Jeho lásky s naší se učíme pravému a šťastnému prožívání svého života.

P. R.

● KMK znova pozdvihla svůj významný hlas na konferenci ve dnech 30. 9.–4. 10. t. r. v Bad Saarow v NDR pro důslednou podporu myšlenky odzbrojení a dalšího uvolnění napětí – výzvou k bezodkladné ratifikaci SALT II, která se musí zcela samozřejmě stát věcí všech křesťanů bez rozdílu věrovánání. V prohlášení se mimo jiné uvádí, že Německo bývalo v dějinách povětšině symbolem neblahého militarismu a utlačování. Okolem dnešní NDR – hostitelky konference – je právě uvedomělý boj za osvobození všech národů od sociálních křivd, od všech válečných hrůz a za nastolení trvalého míru ve světě.

AVZKRÍŠENÍ

MÁ SMRT

1. Já toužil mít svůj mrzký zisk — za pakatel Tě prodal, svůj polibek jak cejch Ti vtisk' — v nepřátele ruku vydal.
2. Já bezmocného nechtěl Tě — ní v hanbě s Tebou býti, líp nahý prchat v temnotě — tam ztracenou čest skrýt!
3. Já na životě bídňém lpěl, rád u ohně se zhříval — pak před chátrou jsem oněměl a křivě zapřísahal.
4. Radš císaře jsem vyvolil a „UKŘIŽUJ!“ jsem volal — to dav mi ve všem vzorem byl, za druhé jsem se schoval.
5. Vždy ruce jsem si umýval, jak „lilie“ jsa čistý — a Tebe smrti v kořist dal, svou spravedlností jistý.
6. To Barabáš a jeho duch byl jemu srdci blížší — (můj v násili a vzpouře druh!) Což „SLABOST“ křivdy zruší?
7. Tak plivil jsem ve Tvori líc — bil trnem zrytu hlavu a nedělal si z KRÁLE nic — Ti vkleče upřel slávu.

8. A rány bičem jsem Ti dal — v tom rutinu už mívám! proč VŮLI MOU jsi neuznal, když „zbožně“ Boha vzývám?!
9. Já samozřejmě vlastní kříž Ti zpupně dal jsem něsti. Když klesaje jsi nemoh' již — Ti s katy hrozil pěstí.
10. Pak raději jsem Šimona kříž nutil nést za sebe — on přece tihu špiny znál! Kříž tupí MNE i nebe ...
11. Též s ženami si nad Tebou poplakal „s chutí“ — citem, leč nad svými — sám nad sebou se kochal v blahu skrytém.
12. Tak doprovodil k Golgotě jsem s davem Jezukrista a v moudré kněžské debatě jsem s vrahý sdílel místa.
13. Já Tvori hanbu obnažil, by smát se mohl každý a losu k lupu zneužil, bych zisk měl ze Tvé vraždy!
14. Svým hřebem pýchy ochromil Tvé požehnané dlaně — TAK se Ti Kriste odměnil, a Lásce platil daně!

15. Tvé nohy přibíl ke dřevu, bys nemoh' přijít ke mně — Což stál jsem o Tvou návštěvu — a CO je Tobě do mne???
 16. Já probodl jsem pak Tvůj bok, bych mohl hřešit v klidu! Když MRTEV jsi — můj stálý SOK — pak necítím svou bídou!!
 17. Já nechtěl, abys znova žil — má skepsy stráži byla, můj „rozum“ balvan přivalil, hrob „věda“ zpečetila!
 18. A přece přišla z nebe zář, v níž pečet padla k zemi od hrobu prchla všecka stráž — JE KÁMEN ODVALENÝ!!
 19. To LÄSKA z mrtvých vstala mi — to promluvil sám BÜH!! Ted zázrak věků vidím v ní... JE ZLOMEN STARÝ DUCH!
 20. A vyznávám, že nehoden jsem býti synem Tvým — když v Kristu jsi mne polibil a stal se OTCEM MÝM!
- Kk

Kdyby jen toho nebylo

Přijel jsem do jednoho města, abych tam ve shromáždění sloužil Božím Slovem. Bylo málo času do začátku shromáždění, tak jsem zastavil taxi a požádal o svezení na udané místo sborového domu.

„Snad tam nechcete kádat?“, ptá se mne taxikář, bezpečně projíždějící složité křižovatky města.

„Představte si, že ano.“

„Pak jste asi pobožným člověkem?“

„Chtěl bych takovým být. A vy ne?“ zeptal jsem se ho. „Já? Ach“, říká poněkud udiveně se smíchem, „dnes člověk neví čemu má věřit. Je tu přece tolik názorů, a kdo ví, které náboženství má pravdu!“

„Jednou budete ležet na smrtelném lůžku, a když tak bude vás život přecházet vaši myslí, vzpomenete si na má slova, že každý člověk se musí postavit před živým a mocným Bohem. A co potom? Co Mu řeknete?“

Taxikář sundal nohu z plynu, pootočil se ke mně a vážně řekl. „No jo, to máte pravdu. KDYBY JEN TOHO NEBYLO.“ A zatímco se proplétal ulicemi, vyprávěl jsem mu o spasení, které je nám darováno v Pánu Ježíši. Stále mi však zněla v uších slova: KDYBY JEN TOHO NEBYLO. Tento řidič měl pravdu. Kdybychom se nemuseli postavit před Bohu, mohli bychom si zvolit jakékoli náboženství a upravit své přesvědčení podle svého osobního vkusu tak, jak se šije oblek podle módy a módy. Ale jednou se ukáže PRAVDA, zda jsem věřil Bohu a Jeho slovu, nebo lidem. Pak už bude pozdě na nějakou změnu. Jestliže jsem věřil Bohu a ve svém pozemském životě se svěřil a odevzdal Tomu, který za mne zemřel na Golgotě, pak mám věčný život. Ne-li, pak není pro mne naděje.

Loučil jsem se s řidičem, který mne bezpečně dovezl před sborový dům: „Milý příteli, jestliže se obráťte ve věci svého spasení na Pána Ježíše Krista, který z lásky k Vám zaplatil svým životem Vaše dluhy - hřichy na a svěříte Mu svůj život, získáte odpustění, smíření s Bohem a blaženou jistotu věčného života! Nechcete toto v Pánu Ježíši mit — a ještě dnes?“

„Děkuji Vám. Budu o tom přemýšlet.“

D.O.

◆ Ak patríme do nebeského kráľovstva, mali by sme dbať, aby sme denne nejakým spôsobom nášmu Kráľovi poslúžili.

Biblický přírodopis

VLAŠTOVKA

Žalmy jsou plné milých obrazů, které nám často osvětlují novozákonní pravdy, Například 4. verš 84. žalmu. Tento žalm byl psán pro syny Chóre, potomky těch mužů, kteří zahynuli při vzpouře proti zákonné vrchnosti. „Synové pak Chóre nezemřeli“ (4M 26:11). Kdo by neměl děkovat Bohu a chválit Ho, ne-li oni? A my, jejich duchovní potomci, kteří jsme zahledli něco z onoho věčného ohně a zděšeně jsme couvli. Kdo jiný by měl chválit Boha, ne-li my?

A v citovaném žalmu čteme: „Ano, i ten vrabec našel domov a vlaštovice hnizdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích Tvých, HOSPODINE zástupů“. Oba tito ptáci, které tak dobře známe a patří mezi ptáky čisté, mají rozdílné sklonky. Vrabec buduje domov, protože v něm zůstává po celý rok, kdežto vlaštovka hledá pouze hnizdo, které při stěhování opouští. V této stálosti přebývání na onom pravém místě nechť je nám vrabec příkladem, ne již ten „porádka“ v jeho hnizdě! Co nám však poví stěhovavá vlaštovka a její přesto tak spořádané hnizdo?

Jak je důležité, aby naše „hnizdo“ bylo ve spojení s něčím stálým! Jak ho stavíme a kde! Stavíme-li na některém „stromě“ této země, byl byl sebevětší, podlehlne s ostatními úplně zkáze, až bude přiložena sekera ke kořenu stromu (Mt 3:10).

Snad je něco pravdy na židovské legendě, podle které vlaštovka vletěla do stánku smlouvy a vystavěla si hnizdo po straně oltáře. Bylo rozhodnuto, že hnizdo nebude zničeno, jelikož se jednalo o čistého ptáka. Tak malý stěhovavý ptáček směl zůstat u Božího oltáře. Možná, že se někomu nebude líbit toto přirovnání, ale nemůžeme my, „stěhovaví ptáci“ mít rovněž takové útočiště? „Utočiště jsi mé sám, k ruce Tvé se přivíjím...“ Jistá starší věřící žena, upoutána na lůžko, říkala, že spočívá nejen na Boží milosti, ale i na Jeho spravedlnosti. Ne, Říh nežádá dvakrát zaplatit: jednou ze zkrvavené ruky mého Zástupce a pak znova z mé. Jediným našim útočištěm je oběť Pána Ježíše, ten Boží oltář, Jeho věčná milost.

Hebrejské slovo vlaštovka má význam „pták svobody“. Nemůže být vězněna. Je-li uvězněna v kleci, trápí se a zhyne. Stejně tak věřící. Může být sice též uvřen do tělesného vězení, ale jeho duch nemůže být spoután. Kamenné zdi nejsou pro jeho ducha vězením a železné tyče kleci. Nás duch se může kdykoliv odpoutat od této země a vznést se vzhůru k Bohu-Otcí, radovat se z volnosti a ze širce otevřených prostorů věčných krajů.

Vlaštovka se živí v letu. Nevidíme ji poskakovat po zemi jako vrabce. Tak je i křesťan vybízen „hledat vrchních věcí“ (Ko 3:1), protože strava, kterou se systí nevěřící, nemůže nasýtit toho, kdo je oddán nebi, jehož domov je v nebe-

Vlaštovka si staví hnizdo, protože je přelétavým ptákem a nemá nikde vlastně trvalé místo. Jsme zde pouze na krátkou dobu a brzy přejdeme do daleko klidnějšího „podnebí“, kam nikdy nezavanou větry starosti a nepřijdou zimy

plné ztrát. I když nám svět poskytuje na krátkou dobu místo k odpočinutí, brzy ho opustíme a odejdeme navždy.

Podle našeho textu hlavním úkolem vlaštovky je být plodnou, hledat místo pro odchov svých mláďat. Má Bohem daný pud, aby svá mláďata co nejrychleji vydělala, naučila létat a připravila je na dlouhou cestu. Křesťanští rodiče, jste zaujeti zařizováním svého pozemského „hnízda“ a starosti o svůj hmotný prospěch, nebo toužíte především, aby se vaše děti obrátily, rostly v milosti a zámostí svého Pána, aby se daly pokřtít a byly užitečné v Boží službě? Mohou vás viníti, že jste ve svém vlastním životě doma nedávali první věci na první místo a pro nedostatek vroucnosti jste jím nepředkládali důkaz o svém největším přání, týkajícím se jejich duchovního života a vztahu. Kdyby Pán přišel teď, shly by s vámi?

S příchodem podzimu se vlaštovky začínají připravovat na svou dlouhou cestu na jih. Nikdo jím neříká, že je čas odletu. Vedeni pudem, shromažďují se po stovkách na telegraťních drátech, na střechách, švátoři, snad vítají příchozí ze severu. Když se díváme na jejich husté řady, říkáme: „Vlaštovky se připravují“. A jedně noči nás opustí. Když ráno vyjdeme ven, všude je ticho, ani jedna vlaštovka se neopozdila. Odletají společně a letí velmi rychle.

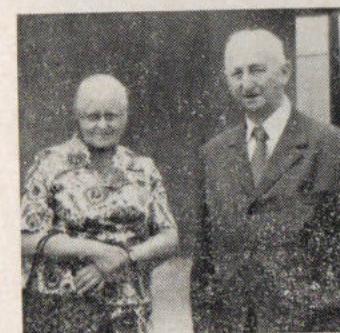
Toto je podobenství, vytvořené přírodou. Je třeba, abychom je rozváděli? Nám, kteří toužíme domů, se říká, že čas našeho odchodu je blízko. Scházíme se na konferencích a větších shromážděních, abychom se napomírali, povzbuzovali „čím více se ten den přibližuje“ (Žd 10:25). Jednoho dne najednou všichni odejdeme a nezůstane „ani kopyta“ (2M 10: 26), a „tak vždycky s Pánem budeme“ (1T 4:17).

Dovolte mi ještě jedno slovo. Vlaštovka a rorýs jsou nejrannější ptáci, Ještě za sera, když jítřenka svítí, vyletí vstříc probouzejícímu se východu. My zdravíme Hvězdu jasnou a jítřní, svého Předchůdce rána bez oblaků (2S 23:4) a z hloubi srdce voláme:

PŘIJDIZ TEDY PANE JEŽÍŠI!

připr. D. Z.

**Brat
ŠTEFAN KOŠUTH
osemdesiatník**

V Martine, jún 1979.

Bola mu daná milosť už v dňoch svojej mladosti pamätať na Hosподina. Ako pätinásťročný uveril v Pána Ježíša a v rodnom Gemeru začína pracovať v Jeho diele a okúša protivenstvá aj zo strany najbližších.

Po prvej svetovej vojne odchádzal na Biblickú školu do Wiedenestu, kde vyrastal v obecenstve s bratmi Warnsom, Sauerom a inými. Po návrate zvestoval evanjelium nielen doma, ale aj v Juhoslávii, Rumunsku a Bulharsku.

Trvale sa usadil v Poprade, kde si hŕstka vériacich postavila domek pre zhromaždenie a v ktorom milý brat požehnane pôsobil. V manželke mu Pán dal milú a obetavú pomocnicu. Hrubá by bola kniha návštev, keby sme sa boli do nej podpisali všetci, čo sme u Košuthov našli milé priatie, povzbudzenie, pohostenie.

Brat Košuth je dodnes činný v našich zboroch, hlavne v batizovskom zhromaždení, a to zvlášť svojím pastierskym a učitelským drom.

Prajeme Vám, milý brat Košuth, aby ste spolu s manželkou prežívali v dobrém roky, ktoré Vám Pán ešte daruje.

Za redakciu Živých slov a spolužíků -mk

Môžem svedcovať...

Začiatkom decembra 1979 sa dožíva významného životného jubilea — 80 rokov sestra Anastázia Leknerová z Bratislav. Zároveň si aj pripomína 60. výročie odo dňa, keď sa stretla s Pánom Ježišom Kristom ako so svojím osobným Spasiteľom. Pri tejto príležitosti z jej spomienok vyberáme:

Vyrastala som v náboženskej katolickej rodine v Pajštúne, terajšej Borinke, v okoli Bratislav. Už od útleho detstva ma to tiahlo k Bohu a do kostola. Snažila som sa byť čo najlepšou krestankou, ale vždy mi čosi chýbalo a nebola som so sebou dosť spokojná. Mala som takmer 20 rokov, keď ma v Bratislave pri predávaní mlieka oslovia jedna paní, ako sa neskôr ukázalo, bola to sestra Bžíkovičová z bratislavského kresťanského zboru. Jej svedectvo som prijímala hneď na prvýkrát ako vypráhla pôda dásť. Od tej chvíle sme sa stretávali častejšie. Onedľho nás v Pajštúne navštívili aj starší bratia, ktorí nám priniesli čisté evanjelium. Dlh o som neodkladala a obrátila som sa k Pánovi Ježišovi celým srdcom. Ihneď sa však dostavilo veľké prenasledovanie, najmä zo strany matky, ale i rodiny a okolia. Neustále bitky a zákazy ma tak strápili, že som sa jedného dňa modlila: — Pane Ježišu, Ty viď, že to už nevládzem vydržať. Nehnevať sa, ale ja Ta musím opustiť... Ale neopustila som Ho. Za pomoc tety i sestry som opustila domov a prichytila ma veriaci v Bratislave. V Pajštúne-Borinke však predsa len nezaslo svetlo evanjelia a dodnes sú tam Božie deti. Až neskôr sme sa dozvedeli, že na kraji dedinky žil už dávnejšie starček Daroveček, ktorý sa za Pajštún modlil a v Rači navštevoval naše zhromaždenia.

Pozdejšie som sa vydala. Manžel bol Izraelita, ale tiež sa opravdivo obrátil a až do svojho z hľadiska ľudského predčasného odchodu slúžil Pánovi. Pán Ježiš nám požehnal jednu dcéru, ktorá sa tiež stala jeho vlastníctvom. Príšli časy i zlé i dobré, Pán sa k nám priznával, V byte som teraz sama, ale predsa nie sama. Pán je stále so mnou. Už dlhší čas som nemocná, do zhromaždenia môžem ísť len keď ma niekto odvezie, alebo doprevodi. Občas ma niektorí z bratov a sestier navštievujú, máme tu požehnané modlitebné i biblické chvíle. Popri Biblia si čítam dostupné duchovné literatúru a vždy sa veľmi teším na časopis Živá slova. Pravidelne ho čítam, je mi vzácný každý riadok.

Chcela by som odkázať bratom a sestrám, najmä mladším, aby si veľmi vážili Božiu spasiteľnú milosť i podmienky, ktoré dnes k životu viery majú. Voľakedy nebolo tak. Odporúčam všetkým, aby v každodenných zhnoch života pamätaли na Pánov príchod a v činnej službe lásky sa naň pripravovali.

Milej sestre Leknerovej želáme mnoho Božieho požehnania a radostného života viery, kym sa so svojím Spasiteľom nestretne, aby Ho uzrela tvárou v tvár a žila večne v Jeho prítomnosti.

-jk-

Náš milý brat OTAKAR KADAVÝ z Neštěmic oslavil již pred rokem své osmdesátiny v plnom zdraví a duševní svěžestí! Těšíme se z jeho věrného života v Pánu a přejeme mu do dalších let svědecové mnoho zdraví, moudrosti a zmocnění od Pána. Vzpomínáme s bratry a sestrami z Ústí n. L.

hlad v zemi

SERIÁL

3

Jozef

„A hlad bol na celej tvári zeme“ (1M 41:56).

Že je hlad nástrojom v rukách Božích, o tom nám jasne hovorí príbeh Jozefov. Boh usúdil jeho bezúhonnosť preukázať pred celým svetom. On — väzeň — nemal žiadne možnosti dokázať svoju nevinu. Putifárova žena sa tešila, že sa vedela pomstíť tomu mládencovi, ktorý zamietol jej hriešne návrhy. On medzitým iba trpel a čakal. A tu prehovoril Boh kvôli náprave krivdy na svojom milom. Poslal na faraóna znepokojujúci sen a ešte znepokojujúcejší výklad skrze Jozefa. Po siedmich rokoch hojnosti pride sedem rokov hladu.

Ked' sa to stalo, celá zem hľadovala. Ale v Egypte bol dostatok. Aj tam bola neúroda, ale Egypt bol na ňu, vďaka oslávenému Jozefovi, dobre pripravený. On vo faraónovom mene predával obilie — chlieb. Celý Egypt i všetky zeme sa zadlžili faraónovi.

Kto by v Jozefovom prípade pochyboval o Božej prozretelelnosti? Kto by pochyboval o dôvode tohto hľadu? Dôvod je jasný — Boží plán s Izraelem. Na pozadí tohto plánu sa vyníma Jozef ako jeho ochrancu. On bol ten syn milovaný otcom, ale nenávidený a predaný bratmi. Bol dokonalý na svojich cestách pred Hosподinom. A výsledok bol — v dome jeho bratov hlad, u Jozefa dostatok. Jozef mal z čoho rozdávať.

Pôsobením hľadu za Jozefa získala pravda pravú podobu.

I dnes pozorujeme okolo seba hlad a možno ho i pocíujeme. Nie je to hlad po chlebe, ktorého nedostatok nepoznáme, ale je to hlad po hodnotách vzácných a potrebných duši.

Hlad po LÁSKE. Taký hlad hýbe ľudskou spoločnosťou. Hladný človek je nervózny, má „kyslú“ krv. Nedostatok lásky robí krv človeka „horkou“ a celý život je horký. Prichádza strata záujmu o spoločnosť i o život. Človek, ktorý je LÁSKOU stvorený pre lásku, nemôže bez lásky žiť.

Vrávi sa, že opakom lásky je nenávisť. Ale pravdou je, keď zostaneme pritom, že protikladom lásky je sebectvo a s tým spojená pýcha.

Kde sa človek stretne s láskou? Prvý krát v obecenstve s matkou v rodine. Milovať je vrozenou a samozrejmou úlohou matky. Dieťa lásku matky a spoločnosť s ňou v raných rokoch svojho života nevyhnutne potrebuje. Prítomnosť matky je nenahraditeľná. Mamička, uvedomuješ si to? Niet v rodine horšieho hriechu ako sebectvo matky alebo rodičov. Nehladujú vaše deti po láske a vašej pozornosti?

Sebecký človek nie je schopný prinášať obete, ktoré sú pre lásku samozrejmosťou. Nemá záujem o druhého — tým vzniká na svete problém osamotenosti a odčudzenia.

Kde sa naučiť lásku? Odpoved' dávajú slová bánsnika:

Lásky své nelituj, nešetri pěkných slov,
možná, že zítra tě ponesou na hřibot.

Pod tvrdým kamením, studenou pod zemí,
rety tvé sevrené navékly oněmi.
Nikdy již nerekneš — odpusť! ni — děkuji,
nikdy se v očích tvých nezaskví: miluji.
Miluj — a lásku svou rozdávej bohatě!
Težko-li milovat, pohléd ke Golgotě!

Pohľadom na Golgotu sa uč lásku, tam ju nahromadil ten nebeský Jozef, odkiaľ tečú jej mohutné oživujúce a posilňujúce prúdy. Tam v podmienkach pre lásku najmenej vhodných žiarí najkrajším jasom: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ Pre toho, kto miluje, platia slová: „Niekto zrovna rozhadzuje a ešte mu pribúda a zase iný šetri viac ako je slušné, ale vše na nedostatok“ (Pr 11:24). Ak chceš byť milovaný, nešetri láskou.

Strata „lásky“ v manželstve je pliagou dnešnej doby. Jej pricina je najčastejšie v tom, že taká „láška“ už pri vstupe do manželstva bola len sebectvom — neláskou. Tam, kde mladomanželia už prv vyplývali a utratili svoj mravný kapitál, nemajú „na to“, aby milovali, nemajú ako. Preto je vo svete hlad po láske spojenej s vernostiou a tento hlad sa prenáša i medzi kresťanov. Nebeský Jozef má zdroje na vyriešenie aj tohto problému.

Aj prestáli ľudia často hladuj po láske. Kde ju majú nájsť, ak nie u svojich detí, ktoré s toľkou láskou vychovali? V domovoch dôchodcov ju veru v potrebnej miere nenájdú.

Bud'me i my vo svojom prostredí takým „Jozefom“, ktorý nikoho neodmietol a každému námeral plnú a spravodlivú mieru. V Jeho blízkosti hlad neexistoval.

Hlad po AUTORITE sa zdá byť menej vypuklý ako hlad po láske — i keď takým nie je. Keď mladí ľudia na moralizovanie „starých“ povedia: „Kto nám má čo hovoriť!“, nech to „starí neberú ako odmietnutie prijatia úpravy, ale doslova tak, ako to znie: Kto? Kde je ten, čo má autoritu a môže rozprávať? Ak je taký, mládež ho prijme, lebo po takom človekovi hladuje.“

Chce ho mať v otcovi — a dokázaná autorita na princípe lásky je povinnosťou otca v rodine. Autoritu otca rada prijme kresťanská matka a nebude ju pred deťmi podrývať. Deti autoritu potrebujú pre svoj ďalší správny vývoj, len musí byť dokázaná opravdovosťou. Matka stelesňuje lásku, otec autoritu.

Kde niet v rodine autorita, deti nedokážu neskôr prijímať autoritu učiteľky, veliteľa na vojančine ani vedúceho nadriadeného pracovníka v zamestnaní. A samozrejme ani autoritu starších bratov v zbere. Táto skutočnosť im poriadne komplikuje život.

Ale kto má čo povedať generácii, keď otec si neváži matku, učiteľka fajčí, učiteľ piye a pritom sa rozvádzajú z vlastnej viny, starším v zbere chýba jedno-myselnosť — a pritom majú sa starat o výchovu novej generácie. Potom sa mládež pyta: „Kto nám má čo hovoriť!“ V ich duši znie túžobný hlas. „Dajte nám ho a my ho posluchneme. My takého potrebujeme.“

Nebešký Jozef — Pán Ježiš Kristus — je ten dokonalý, dokázaný a pocvičený vo všetkých ľudských podmienkach. Prijmi Jeho autoritu a urobiš dobre.

Hlad po SLOVE BOŽOM. Potreba ľudskej duše poznáť pravdu sa prejavuje vo vývoji filozofie. Ľudia filozofujú — a sú tam, kde pred tisícami rokov. Stále, ako kedysi, sú dva názory na podstatu sveta a života. Sú vedci i kozmonauti, ktorí sa vysmievajú Bohu i ktorí sa modlia a úspechy obojich sú obdivuhodné. V ľuďoch sa však prebúdza hlad po Slove Božom. Túzia, aby sám Boh niečo povedal, aby sa prejavil. Biblie sa tlačia v nebývalých množstvách, vo vzrastajúcom počte jazykov — a miňajú sa. Kresťania vyznávajú a ostatní ľudia tušia, že v nej je Božia reč. „Daj nám semču, aby sme žili a nepomreli a nespustne zem“ (1M 47:19), žiadali národy od Jozefa. Nič zo svojho nemohli nasiať, ničim zachrániť zem i seba, žiadali zdravé semeno. Semeno, z ktorého vyrastie láska, radosť, pokoj... — pravá autorita. Takýmto semenom môže byť len Slovo Božie. Prejavilo sa to v činnosti J. A. Komenského, ktorý jedine na základe Božieho Slova učil svet a učil ho dobre. Od jeho

čias takého vynikajúceho učiteľa národov nebolo. Národy, ktoré jeho učenie prijali, žijú dodnes v Božom požehnaní. Slovo Božie je to plnohodnotné osivo najvynikajúcejšej odrody, bez konkurencie.

Pán Ježiš je zdroj toho semena a my správcia. Dobre slúžime?

Svet bude v budúcnosti ešte viac hľadovať: „Hľa, idú dni, hovorí Pán Hospodin, že pošlem hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počuť slová Hospodinove“ (Am 8:11). A to slovo nájdú — u nebeského Jozefa.

Hlad za čias Jozefa bol od Boha z toho dôvodu, aký sa ukážala Jozefova pravda, keď bol bratmi nenávidený, predaný a Pustifárovou ženou ohrozený a uvedený do žaláry. Podobne celý svet a obzvlášť Izrael soozná na základe hladu nie po chlebe, ale hladu duše, kto je ten zavrhnutý a ukrižovaný Ježiš. až napokon On príde k svojim právam. On je riešením problémov sveta a jeho hladu na láske, radosti, pokoji, autorite i Slove Božom. On je prvoradou potrebnou celého sveta — ik

LAODICEA AMY

Dva pohledy na dopis Pána Ježiše sboru v Laodicei

Poselstvo Pána Ježiše sboru v Laodicei je zapsáno v knize Zjevení 3:13–22. Tento list nezačíná pochvalou, povzbuzením, jak je tomu v listech iným sborom. Zdá sa, že v laodicenskom sboru není nic pozitívneho, a když si slova Pána Ježiše vztahujeme na nás, pak jsme z toho smutní a padá na nás tísň. Většinou se na církev v Laodicei divá jako na „odepsaný sbor“, zavřený Pánem. Je tomu ale skutečně tak?

Pán se ani k této církvi neobrací zády, ale ukazuje jí cestu k nápravě i příčinu jejího smutného stavu. Zaslíbuje jí dokonce mnohem více než v kterémkoliv iném listě: nejužší obecenství („budu s ním večeřet“) a spolupanování („sedět s sebou na trůnu“).

Proveďme si nyní stručný rozbor tohto dopisu.

STAV církve: bídny a mizerný;

je chudá (co má, je v podstatě bezcenné),

slepá (bezmočná, v nebezpečí úrazu),

nahá (potupa, hanba).

PŘÍČINA zlého stavu:

praviš: (JÁ) bohatý jsem, zbohatl jsem,

a proto (JÁ) nikoho nepotřebuji.

Naprosto vadné zaměření na sebe, vlastní JÁ, zapomenutí na neustálou závislost na Bohu a jeho milosti. V důsledku toho je zde nevděčnost a pýcha, která zaslepuje — brání rozpoznat pravé hodnoty od braku.

RADA Pánova: Kup si ode mne

zlata ohněm zpruhovaného,

roucho bílé,

kolírium pro své oči, abys viděl.

Zlato ohněm zpruhované ukazuje na slávu a královský charakter (Ř 8:17–18, 2K 4:17, Žd 2:9).

K nebeským pokladům směruje cesta víry (Žd 11:23–26). Jsme připraveni jít cestou kříže?

Bílé roucho ukazuje na naše oddelení pro Boha, na svatost a spravedlnost v krvi Pána Ježiše (Žd 10:19–23, 1Pt 1:15–19, 2:5–9, Zj 7:14). Církev má kněžské poslání, neslučitelné s modloslužbou.

Kolírium je symbolem daru vidění, na prorocké poslání církve (1K 14:1). Umíme hledet tak, jak hledel Pán Ježiš? Na co se zaměřuje náš pohled? Jak je to s naším „viděním“?

Mít královský charakter – k tomu se zaměřuje naše **víra**. K trvalému očišťování se od hřichu směřuje **naděje** (1J 3:2–3). A **láska** vidí a cíti odpovědnost za službu, kterou nám On svěřil na této zemi.

Když uvažujeme o těchto třech oblastech, ve kterých se má církev i jednotlivý věřící osvědčit, vidíme, že každá z nich je vystavena útokům těla (tělesnosti), světa a satana. Bojištěm je tělo, duše a duch člověka. Podaří-li se nepříteli „průlom“ třeba jen v jediné z těchto tří složek lidské bytosti, je porušena její harmonie a dříve nebo později jsou ohroženy i zbyvající. Proti „žádosti těla“, „žádosti očí“ a „pýše života“ máme jen jedinou spolehlivou ochranu – Otcovu lásku ve svém srdci (1J 2:15). Jen On je mocen celou naši bytost zachovat (1Te 5:23).

To je Boží rada pro vítězství: kdo by uslyšel... a otevřel... vejdu. Bez Pána Ježíše v našem srdci je pravé vítězství nemyslitelné. V dalším (v. 21) verši je napsáno: „kdož zvítězí“. Nestojí tam „jestliže někdo zvítězí“! Pán nepochybuje o konečném vítězství. Vždyť On miluje církev, kterou vykoupil vlastní krví, a nikdy ji neopustí. Proto kér je naše srdce otevřené pro Něj, aby svou přítomností v nás mohl způsobit naše zbohacení, posvěcení a otevření očí pro Boží království, do něhož nás Otec přenesl (Ko 1:13), abychom na této zemi chodili jako Jeho služebníci a svědkové.

J. R.

Pri čítaní dopisu laodicenskému zboru treba si v prvním rade položit otázku, či sa vzťahuje i na nás zbor dnes, alebo či to bolo len slovo pre Laodicejských, aktuálne len v čase napísania a pre priameho adresáta. O jeho širšej platnosti nemožno pochybovať, ved' ak by nemalo platil i dnes, nebol by nám ho svätý Duch nechal zaznamenať.

Predovšetkým si treba uvedomiť, že tu ide nielen o starších zboru, ale tiež o zbor ako celok. Aplikácia výkladu len na jednotlivcov bez konkrétného vzťahu k zboru, cirkvi, by bola nedostatočným výkladom. Boh nejedná vždy len s jednotlivcami, ale aj so zborom. Tým i také výrazy ako: bohatstvo, chudoba, slepota, nahota treba z tohoto pohľadu chápať.

Nejde tu o **bohatstvo** hmotné, ale o duchovné, o domnenku veľkého poznania, o dôležité postavenie medzi zborom a pod. Tomu nasvedčujú i slová „nepotrebujem nikoho“. To je duchovná pýcha, nadradenosť, autoritatívne počinanie, falošné vedomie dokonalosti atď. Skutočnosť však bola taká, že šlo o zbor duchovne chudobný (opak zboru v Smyrne). Nebolo totiž darov milosti a ak, tak len v nedostatočnej mierе.

Dalej tu bola **duchovná slepota**, ktorá sa prejavuje prehliadaním, ignorovaním toho, čo koná Boh. V dôsledku toho vznikajú spodené reakcie, alebo i žiadne reakcie. V takom prípade zbor lipne na tradiciách, zostáva na rovnakom stupni známosti a duchovnej úrovni, nevyvíja sa, stagnuje a zakrnieva. To je dôsledok duchovnej slepoty. Boh je činný, koná, situácia sa zo dňa na deň mení, treba „vidieť“, aby bolo možné správne reagovať a správne konáť, žiť, pracovať, svedčiť.

ODKAZ DO LAODICEY

Duchovná nahota je základný nedostatok. Duchovné oblečenie (Ef 6:10–20) je podmienkou nášho víťazstva v boji proti taktike a úskočnosti diabla. Prehry zboru sú dôsledkom nedostatku v duchovnom oblečení.

A teraz si postavme otázku takto:

1. Ako je to s našim zborovým duchovným bohatstvom? Ideme z našich zhromaždení vždy duchovne nasýtení, povzbudení, uspokojeni, rozradosteni? Alebo sme neraz prázdní, ba i sklamani? Ak platí to druhé, potom to svedčí o duchovnej chudobe nášho zboru. Môžeme sa chváliť bohatstvom darov milosti v našom zbere? Ak nie, tak je to tiež svedectvo o duchovnej chudobe nášho zboru. Napriek tomu sa však môžeme cítiť sebestační a domnievať sa, že nepotrebuje druhých. Môžeme mať vedomie plnej známosti (nepotrebuje „novoty“) a pravého učenia („ostatní ho nemajú“). Ak sa nás pridŕža takéto vedomie, tak to tiež svedčí o našej hlbokej duchovnej chudobe.

2. A ako je to s našim duchovným videním? Prorokov volali v SZ „vidúcimi“. Rozumieme dobre Božím skutkom okolo nás? Vieme, čo sa deje s nami, kam spejeme? Dokážeme správne postrehnúť Božie zámysly, ciele, prúdy v zbere, v cirkvi a vo svete? Aký je duchovný rast zberu? Ak sa rozmáhamo v známosti pravdy a Božej múdrosti? Iba duchovný vzrast, pohyb dopredu, stály prírastok múdrosti a známosti možno hodnotiť ako pozitívny jav. Všetko ostatné nie je nič iné ako dôkaz duchovnej slepoty zberu.

3. Tretia otázka: úroveň a kvalita duchovného oblečenia. Pravidelné víťazstvá zberu by boli dôkazom primeraného a správneho duchovného oblečenia. Môžeme sa pochváliť radom víťazstiev zberu v boji s diabolovou taktikou? Koľko narušených manželstiev sa nám podarilo usporiadáť? Koľko zatúlaných oviec prinavratiť? Koľko narušených vzťahov medzi bratmi a sestrami urovnáť? Koľko nešvárov a nedostatkov v zbere odstrániť?

A teraz si už môžeme odpovedať na otázku, či sa nás text vzťahuje i na nás zbor alebo nie. Ak áno, tak je to potom veľmi vážna vec. Slová „vypľujem ta zo svojich úst“ znejú hrozivo. Máme strach? Bojime sa? Možno ani nie. Možno nás to nijako hlboko nedojima. Možno týmto slovám neprispisujeme ani takú vážnosť. Potom je tu len ďalší dôkaz našej nahoty.

Predpokladajme však, že nám tieto slová nie sú ľahkovážne. Predpokladajme, že v nás vyvolávajú opravdové obavy, Božiu bázeň. V takom prípade musíme zobrať vážne i to hlavné, záver odkazu zberu: „Rozhorli sa teda a čin pokáni!“ Áno, ešte niečo nám môže chýbať, horlivosť. Nie však horlivosť k dobrým skutkom, ani horlivosť ku zvestovaniu evanjelia, ale horlivosť ku pokániu. A práve to môže byť rozhodujúca skutočnosť pre splnenie Pánovej výstrahy: „vypľujem ta zo svojich úst“.

O aké pokánie tu ide? Stratilo snáď platnosť naše obrátenie? To nie! Ako zbor veriacich neprestávame byť Božimi deťmi. Nás Pán sa o nás predsa stále zaujíma, záleží mu na nás. Tu ide o iné pokánie. Základný princip však zostáva rovnaký: priznanie a vyznanie. Priznanie svojej chudoby pred Bohom a opravdové vyznanie. Priznanie, ktoré vyplýva z vnútorného presvedčenia o pravdivosti, platnosti a aktuálnosti Pánovho odkazu pre nás zber. A po priznaní vyznanie. Predovšetkým vyznanie pred Bohom, úprimné a otvorené. Dôkazom úprimnosti a opravdovosti tohto pokánia musí byť obrat, opusťenie doterajšieho stavu a spôsobu chodenia do vedomí bohatstva, videnia a oblečenia. Musí ho nahradíť vedomie chudoby pokory a závislosti na Bohu i na ostatných bratoch a sestrach bez rozlišovania, bez sektárstva. Toto vedomie nám umožní „vidieť“ a tiež „obliecť sa“ a tak poznáť Božie cesty pri nás a pri zbere (cirkvi) a obstáť v boji. V tom je víťazstvo, v tom je odmena!

V. P.

Pán života a smrti povolal k sebe tiež brata **JURAJA STRÁSKU** z Klenovca vo veku 82 rokov. Patril do lučeneckého zberu, ktorý navštievoval aj so svojou manželkou. Rád slúžil Slovom Božím a spieval. Na jeho pohrebe, ktorý sa konal v Kle-novci, požehnane slúžili bratia Miháľ, Olexa, Azor a Oboril. Brat bol oblúbený, o čom svedčila aj hojná účasť na pohrebe.

J. A.

VZPOMÍNÁME

Je tomu již deset let, co nás překvapila zarmucující zpráva o náhlém odchodu milého bratra Dr. Jana Zemana do nebeského domova. Vzpomínky na jeho vroucí a požehnanou službu mezi námi jsou však stále živé, jak svědčí i následující dopis.

„Poslední dobou jsem moc vzpomínala na bratra Dr. Zemana. Byl svatodušní čas a zas jsem vytáhla z knihovny jeho publikaci o Duchu svatém... V úvodním slově se odkryvá jeho srdce, hořící pro Pána láskou a horlivosti služebníka, cele oddaného vůli svého Pána.

Zamýšlím se nad jeho prací v církvi. Pronikal praktickým křesťanstvím do struktury sborů, vystíhl potřeby, aby se zpevňovaly, duchovně prospívaly. Vzpomeňte: konference v Brně, čtení na každý den, ročenky, pohledy s textem Bible (i rámečky k tomu), biblické hry, dětský zpěvák a zpěvák Písni staré a nové. Věřte, on byl Božím pověřencem, aby útlou ratolest ošetřil, zpevnil s Boží pomocí a pod vedením Ducha svatého přivedl k vrástu – a pak byl odvolán:

Tu zazněl Páně tichý hlas:

Pojď, dítě mé, své práce nech!

Již odpočin! Zří v Páně hlas jas...

Mně už sluncičko života zapadá. Bude mi 81 roků. Čekám na zavolání svého drahého Spasitele. Mým údělem byla plavba na bouřlivém moři, a dosud je. Vzponete-li si někdy na mne, proste, ať pod mocí a milostí Ducha sv. dobrě využijí zbývajících dnů, abych naplněna byla Duchem Hospodinovým, Jeho moudrostí, uměním, abych v Jeho sile a v bázni Boží dobrě doběhla do cíle a neochabla, nezemdlila..."

Je to výnatek z dopisu milé sestry Kristové z Plané u Mariánských Lázní. I redakce se připojuje s přání milé sestře slovy: „Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť mu na Vás záleží“ (1Pt 5:7).

Dňa 9. 10. t. r. odišiel do radosti svojho Pána brat Ján ZVARA z Ábelovej, okres Lučenec. Bol by sa v novembri toho roku dožil 80 rokov. Brat bol od svojho obrátenia verný Pánovi. Rád slúžil Božím Slovom, bol niekoľko rokov kolportérom a v jeho dome bolo a aj teraz ešte je zhromaždenie. Bude nám chýbať, lebo sme ho mali radi. Na pohrebnom zhromaždení bola veľká účasť z celého okolia. Slovom Božím slúžili bratia Hladký, Azor a Ambrož.

Dňa 27. októbra 1979 v rozpäti niekoľkých hodín povolał Pán do svojej slávy až dve verné sestry z bratislavského zboru – Máriu Bešinovú, rod. Slančíkovú, a Teréziu Bartoňovú. Prvá sa na tejto zemi dožila požehnaného veku 80 rokov a druhá 84 rokov.

Obe zosnulé sestry od svojej mladosti patrili Pánovi Ježišovi a po celý život mu verne slúžili. Ich miesta v zhromaždeniach obyčajne nebývali prázdnne, len keď prišla nemoc. Ich vernosť im odmenil pomernou dĺžku dni a teraz ich pripojil k zboru vykúpených v nebesiach, kde sa raz s nimi milo stretнемe.

-jk

Dne 5. července t. r. odešla k Pánu naše požehnaná sestra FRANTIŠKA VAVROCHOVÁ ze Kdyně ve věku 66 let po zhoubné otravě při práci s herbicidy v lese. Zanechala příkladné svědectví opravdového křesťanství. Bude nám všem chybět. Na pohřbu posloužil Božím Slovem br. J. Staněk z Plzně.

-f